

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decem-
bra

2007.

JŪNIJS/JŪLIJS/AUGUSTS

Nr. 5 (605)

Foto: Arnis Tolks

Losandželosas latviešu svētdienas skolas izlaidumā 13. maijā, Mātes dienā;
no kreisās: 8. klases audzinātājs Pēteris Staško, Aija Matsone, Kārlis Tolks, Ilze Matsone,
skolas pārzine Nora Mičule, Varis Kārklīšs, 8. klases audzinātāja Andra Staško

SARĪKOJUMU KALENDĀRS

No 16. līdz 25. jūnijam 14. latviešu salidojums Trinidadā un Tobago

17. jūnijā plkst. 12.30 1941. gada 14. jūnijā aizvesto baltiešu piemiņas sarīkojums;

runu teiks lietuviešu radoraidījumu vadītājs Losandželosā Kests Reivids;

koncertā dziedās Jūlija Plostniece un Artūrs Rūsis, klavierpavadījumu spēlēs Lolita Ritmane

23. jūnijā Jāņu svinības pie Balto klinšu ezera un *Crown Point Place Beach* Sandiego

No 28. jūnija līdz 1. jūlijam absolventu salidojums Minsteres latviešu ģimnazijā

No 4. jūlija līdz 8. jūlijam XII Vispārējie latviešu Dziesmu svētki ASV Indianapolē

7. jūlijā tautas balsošana par Latvijas valsts prezidentes apturēto drošības likumu atcelšanu

29. jūlijā plkst. 1.00 *mazā teātra sanfrancisko* viesizrāde; R. Staprāna luga «Meli un to piedošana»

15. septembrī plkst. 4.00 Losandželosas latviešu nama gada svētki

30. septembrī Latvijas Dailes teātra viesizrāde – Jāņa Jurkāna luga «Dzīvīte, dzīvīte»

Losandželosas latviešu nama tālr.: 323-669-9027; DKLB informācijas tālrunis: 323-663-6267

DK LB Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com

Dienvidkalifornijas Latviešu **INFORMĀCIJAS BIĻETENS** ir
Dienvidkalifornijas latviešu biedrības izdevums
Biedrības adrese: **1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039**
Raksti Informācijas Biļetenam iesūtāmi redaktorei:
Astrai Moorai
6157 Carpenter Ave., North Hollywood, CA 91606
Tālr./tālrunis: 818-980-4748;
el. pasts: astere2000@aol.com

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktorei ir tiesības īsināt vai rediģēt. Anonimus rakstus Informācijas Biļetenā neievieto. Rakstos izteiktās domas pauž tikai rakstu rakstītāju viedokli, kas var arī nesaskanēt ar izdevēju vai redaktora viedokli. Honorārus **IB** nemaksā.

DKLB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$25 gadā; ja biedrībā iestājas vīrs un sieva – par abiem \$40 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$35 gadā. DKLB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta biedrības kasierim:

Mr. Jānis Taube, 1700 Malcolm Avenue, #101
Los Angeles Ca 90024; Tālr. 310-475-8004

Čeki rakstāmi uz: LATVIAN ASSOC. of SO. CA vārda.

*Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi ir:
par pilnu lappusi \$25, ½ lappusi – \$15, ¼ lappusi \$10, uz-
ņēmējdarbības karti – \$6.*

Latvijas valsts prezidente **Vaira Viķe-Freiberga**
Pils laukumā 3, Rīga LV <http://www.president.lv>

Embassy of Latvia in USA:
2306 Massachusetts Ave., NW Washington, D. C. 20008
Tālr.: 202-328-2840, fakss: 202-328-2860
El. pasts: embassy.usa@mfa.gov.lv
Mājaslapa: www.latvia-usa.org

Latvijas goda konsuls Kalifornijā un Arizonā
Dr. Alfreds Raisters
3013 Palos Verdes Drive West
Palos Verdes Est., CA 90274, tālr.: 310-377-1784

Repatriācijas centra adrese:
Pavalstniecības un imigrācijas departaments
Repatriācijas centrs, Raiņa bulvārī 5
Rīga LV-1508; tālr. 371-7219435

Amerikas latviešu apvienības (ALA) lapa tīmeklī:
<http://www.alausa.org> el. pasta adrese: alainfo@alausa.org

BAFL lapa tīmeklī: <http://www.bafl.com>

Daugavas Vanagu (ASV) mājaslapa:
<http://www.daugavasvanagi.org>

CIA world factbook informācija:
<http://www.odci.gov/cia/publications/factbook/index.html>

Valsts iestāžu un sabiedrisko organizāciju adreses tīmeklī:
http://faculty.stcc.edu/zagarins/e-taure/Valsts_institucijas.htm

DK latv. ev. lut. baznīca: www.socaldraudze.com

Valstu saraksts, kuŗās Latvijas pavalstnieki var ieceļot bez
vīzas: www.am.gov.lv/lv/KonsularaInformacija/bezvizu/

DK LB VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis
631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505
Tālrunis: 818-842-3639; el. pasts: ivars11@aol.com
Biedrības priekšnieka vietnieks: Ilgvars Dižgalvis
5111 Randal Street, Culver City CA 90230
Tālrunis: 310-838-1789

DK Latviešu biedrības valdē darbojas:

Jānis Daugavietis, Ilgvars Dižgalvis, Rūdolfs Hofmanis, Imants Leitī, Nora Mičule, Ivars Mičulis, Astra Moora (sekretāre), Nonita Priedīte (informātores angļu valodā), Jānis Rutmanis, Valdis Pavlovskis, Dace Taube (biedrības pārstāve latviešu nama valdē), Jānis Taube (kasieris), Vija Vīksne (sarīkojumu vadītāja). **Revīzijas komisija:** Pārsla Blāķe, Inguna Galviņa, Helēna Hofmane

DK Latviešu biedrības valdes sēdes notiek katra mēneša otrajā trešdienā Losandželosas latviešu namā

IB metiens – 400 eksemplāru

Latviešu namu izīrē J. Taube, tālr.: 310-475-8004

Par adresu maiņām ziņot: Rūdolfam Hofmanim
1339 Quintero St., Los Angeles, CA 90026, Tālr.:
213-250-3857, el. pasts: Dobele@aol.com

Par sarīkojumiem un maiņām ziņots DK LB informācijas tālrunī: 323-663-6267

Labojumi

Maija biļetenā attēlā uz vāka otrā rindā pirmais no labās ir **Edgars Šķēle** (nevis Gatis).

Rakstā «Kā bērzi bez sarmas un sniega» 12. lapp. 1. slejā jābūt: «Tā pašā gada 14. novembrī **Kārdzabas** pareizticīgo baznīcā Velta un Jānis salaulājās.» Tajā pašā rakstā 13. lapp. 1. pieminētās pilsētas nosaukums pareizi ir Eichštete (nevis Eištete).

Indianapolis dziesmu svētki notiks šogad no 2. līdz 8. jūlijam jūlijā, nevis septembrī, kā lasāms zem

Maija biļetena 5. lpp. stūrī ievietotā attēlā nav redzamas kastes ar grāmatām sūtīšanai uz Latviju.

Attēla parakstam jābūt:
Pa labi – nama priekštelpā novietotas jauniegādātās iekārtas zāles un skatuves gaismu uzlabošanai

Foto: Jūlija Plostniece

Mācību gada beigas un izlaidums Losandželas latviešu skolā

Foto: Ēriks Teteris

No kreisās: skolas pārzine Nora Mičule, skolotāji – Andra Staško, Loma Kārklīņa, Lolita Ritmane-Matsone, Pēteris Staško, Benita Trapse, Dziesma Tetere, Liene Kārklīņa, Daira Stumbre, Inguna Galviņa, Ilze Nagaine

Skolas izlaiduma sarīkojums notika 13. maijā, Mātes dienā. Rīts sākās visiem kopā ar dziedāšanas un tautasdeju mēģinājumiem, tad atsevišķi absolventiem, bērnudārza audzēkņiem un citām klasēm. Skolotāji turpināja mācības ar mēģinājumos tobrīd nenodarbinātiem, kā arī izrakstīja liecības, ar parakstu apliecinot audzēkņu latviskās izglītības sekmes gan liecībās, gan diplomos.

Šie bija pēdējie mēģinājumi, kuŗos dziedāšanas skolotāja Lolita Ritmane Matsone (Mattson) un latviešu tautasdeju skolotāja Loma Kārklīņa mācīja latviešu bērnus Losandželas latviešu skolā, bet, ne Lolita, ne Loma, protams, nepazudīs no vietējās latviešu sabiedrības. Lolita vēlāk sarīkojumā stāstīja, ka novērojusi – latviešu skolas beidzēji drīz vien vairs nenāk uz latviešu namu, jo tur nenotiek viņiem piemērotas nodarbības. Tagad viņai būs vairāk brīva laika, lai izveidotu kādu

mūzikālu ansambli, kuŗā varētu šos talantīgos latviešu jauniešus iesaistīt.

Tikmēr pa sētas durvīm namā ieplūda kairinošas smaržas, jo Eduards Reimanis uz oglēm sāka cepināt desiņas, lai audzēkņi varētu iestiprināties. Pēdējie rindas galā vēl lika uz šķītvjiem desiņas ar piedevām, kad lielākas un mazākas tautumeitas jau vilka rakstainos brunčus, pina bizes un lika galvā vainagu.

Foto: Dziesma Tetere

Losandželas latviešu skolas 2007. gada absolventi; no kreisās: Kārlis Tolks, Varis Kārklīņš, Aija Matsone, Ilze Matsone

Izskanot Latvijas valsts himnai, uzrunu teica Losandželas latviešu skolas pārzine un skolotāja Nora Mičule: «Mēs priecājamies, ka mūsu jaunieši latviešu skolā ieguvuši zināšanas, kas ir pamats viņu turpmākai latviskai izglītībai. Mūsu acupriekšā no maziem bērniņiem viņi izauguši par skaistiem un spējīgiem jauniešiem, un ir grūti no viņiem atvadīties, jo katrs paņem daļiņu sirds sev līdzi.»

Skolēnus uzrunāja arī prāvests Dāvis Kaņeps.

Latviešu skolas audzēkņu priekšnesumi sākās ar bērnudārza audzēkņu dejām Lomas Kārklīņas vadībā. Mazākie dejoja pāri ar saviem vecākiem. Mazie vienmēr izpelnās skaļākos aplausus, turklāt šoreiz visas četras dejas – «Kamoliņu deja», «Metieniņš», «Klip-pirkstiņš», «Sēņu polka» – tika nodejotas, nevienam neko nesajaucot, tā ka varēja patiesi brīnīties un priecāties.

Un tad kārtā bija pārējiem dejojotājiem. Loma var būt gandarīta, ka visi pūliņi vainagojušies panākumiem – dejojotāju stāja ir stalta, iznesīga, viņi prot visu deju soļus. Vismaz četri pāri dejo tik labi, ka varētu iekļauties jebkuŗā ansamblī.

Šovasar savu māku viņi parādīs Dziesmu svētkos Indianapolē, bet nākamgad tepat Venturā. «Jautro pāri» dejoja 1.-8., «Ačkupu» un «Sudmalīņas» 5.- 8. klašu audzēkņi, «Pērkondeju» atkal visi kopā.

Pavisam mazās tautumeitiņas nodziedāja «Lelles jaka», «Kaķīt's mans», «Lakatiņš», «Spēlējam», turklāt pēdējā dziesmā, kad bija iespēja darboties ar spēļurīkiem, meitenītēm piedroņās tautudēls.

Skolas koris Lolitas Ritmanes Matsones vadībā nodziedāja piecas dziesmas – «Mēmo dziesmu» (R. Pauls/J. Peters), kuņā solo dziedāja Lāra Tolka, Laila Reimane, Adele Nagaine, Kaija Staško; «Mēness ņēma saules meitu» (t. dz.); «Dod Dieviņi» (S. Mence/A. Pilsums), solo dziedot Ilzei Matsonei, Aijai Matsonei, Kārlim Tolkam, Varim Kārkliņam; Lolitas aranžēto tautasdziesmu «Bērīt's manis kumeliņš» (tās laikā absolventu pāri dejoja L. Kārkliņas choreografētu deju) un «Kad man maziņam» (R. Pauls /M. Zālīte).

Uzvedumu «Literātūras stunda latviešu skolā» 8. klasei bija sarakstījusi skolotāja Dziesma Tetere. Absolventu latviešu literātūras skolotāja Ilze Nagaine teica, ka, pirmo reizi lasot tekstu, bijusi pārsteigta, jo uzrakstīts tieši tā, kā notiek, un ne audzēkņiem, ne skolotājai nevajadzēja īpaši tēlot. Audzēkņi beigās nolasa savus it kā stundas laikā uzrakstītos sacerējumus par Rūdolfā Blaumaņa noveli «Nāves ēnā», apliecinot, ko iemācījušies un izpratuši.

Absolventi paši pastāstīja par sevi, pateicās vecākiem un vecvecākiem, kuņi viņus rītos veduši uz skolu un palīdzējuši veikt mājasdarbus, skolotājiem un visiem, kuņi viņus atbalstījuši.

Vispirms liecības saņēma bērnodārza audzēkņi, tad

pirmskolas klases, 2., 4., 5. klases skolēni un pēdīgi absolventi. Klašu audzinātāji, liecības izsniedzot, raksturoja katru audzēkni un apsveica ar sekmīgām mācību gada beigām.

8. klasei bija divi audzinātāji: Andra Staško un Pēteris Staško, un viņi uzrunāja katru audzēkni atsevišķi un pastāstīja par savu darbu un attiecībām ar šiem jauniešiem.

Kā jau Mātes dienā, bērni apsveica savas māmiņas. Katrs skolēns pats bija darinājis apsveikuma kartīti un to kopā ar ziediem pasniedza savai māmiņai. Skolas pārzine Nora Mičule pateicās par darbu skolotājiem Lolitai Ritmanei Matsonei, Lomai Kārkliņai, Ingunai Galviņai, Dziesmai Teterei, Benitai Trapsei, Pēterim un Andrai Staško, Inesei Teterei, Dairai Stumbrei, Ilzei Nagainei. Skolotāju vārdā Ilze Nagaine savukārt pateicās skolas pārzinei.

Latviešu skolas vārdā Dziesma Tetere atvadījās no talantīgajām skolotājām: Lolitas Ritmanes

Pienāca svinīgākais brīdis – diplomu izsniegšana absolventiem Ilzei Matsonei, Aijai Matsonei, Kārlim Tolkam un Varim Kārkliņam. Un tad sāka birt apsveikumi – 4. un 5. klases audzēkņi raksturoja katru beidzēju un novēlēja kaut ko labu turpmākā dzīvē, pēc viņiem bērnodarņnieki, skolotāji un organizāciju pārstāvji – Latviešu biedrības un nama pārstāvis Jānis Taube, draudzes – Jānis Lejnīeks, Daugavas Vanagu – Inguna Galviņa.

Šķiet, bija paredzēts, ka absolventi saņems izlaiduma torti ar mirdzošām svecītēm, ko nobaudīs un piedāvās arī citiem, bet nekā – tāda liela, apaļa, balta kā ar sniegu apsnigusi (tā un saldās maizītes bija Sandras Tolkas meistardarbs) kārumnieku mutēs jau bija izkususi...

Izlaidums beidzies, taču vēl būs daudz svētku un sarīkojumu. Uz redzēšanos tepat latviešu namā, baznīcā, Jāņos pie Balto klinšu ezera, Tobago, Dziesmu svētkos Indianapolē vai Latvijā!

Losandželosas latviešu skolas pārzinei Norai Mičulei
Latvijas izglītības un zinātnes ministrija
piešķirusi atzinības rakstu par ieguldījumu latviskā izglītībā. Nora Mičule ir skolas pārzine jau daudzus gadus. Skolas saime un visa latviešu sabiedrība apsveic Noru Mičuli un lepojas ar viņu. Atzinības rakstu Nora saņēma Sietlas latviešu namā 17. aprīlī, Latvijas Republikas izglītības un zinātnes ministrei Baibai Rivžai viesojoties Vašingtonas pavalstī.

Losandželosas latvieši ALAs 56. kongresā Čikāgā

No kreisās: Latvijas ārpolitikas institūta direktors Atis Lejiņš, atsevišķo biedru delegāts Imants Leitīns, Amerikas baltiešu brīvības līgas delegāte Vija Turjāne, atsevišķo biedru delegāte Dace Pavlovska, Fīlīps Andersons, DK LB delegāts Ivars Mičulis, Ņujorkas latv. ev. lut. draudzes delegāts Mārtiņš Andersons, ALAs Informācijas nozares vadītājs Valdis

Pērn uzņēmām ALAs 55. kongresa delegātus, šoreiz paši devāmies viesos uz Čikāgu. ALAs 56 kongresā piedalījās 73 delegāti, un seši no tiem bija no Losandželosas. Attēlā redzami arī daži bijušie losandželosieši. Droši vien vēl daudzi labi atceras Ati Lejiņu, Mārtiņš un Fīlīps Andersoni

Annele un Miķelis Austrīņi

A. Lejiņš visiem, ar kuriem kopā sadarbojies, sūta sveicienus. Losandzelosā dzīvoja un bija ievēlēta biedrības valdē Annele Rutenberga. Tagad viņa ir advokāte Čikāgā, precējusies ar mākslinieku Miķeli Austrīņu, abi audzina meitiņu Maretu..

Par kongresa priekšsēdi ievēlēja Ivaru Mičuli un šķiet, delegātiem patika viņa humors. Kongress notika viesnīcā pie lidostas, patālu no pilsētas. Pērn visi delegāti tika atvesti uz latviešu namu, kur notika balle un vīru koŗa koncerts. Mums neizdevās Čikāgas latviešu namu redzēt, lai gan tas esot iekļauts etnisko vietu apskates programmā tūristiem. Neizdevās dzirdēt dziedam arī Čikāgas latviešu vīru kori. Kongresa ballē mūzicēja grupa «Zeļļi» no Latvijas, nezin kāpēc dziedot vairākas dziesmas angļu valodā.

Daukas piezīmes» 372. lapp. raksta, ka galvenais uzdevums trimdā bija – saglabāt latviešus nākotnei, kaut gan lielākā trimdas jaunatnes daļa latviešu tautai būs jānoraksta zaudējumos: «Bet ir vēl viena paaudzes grupa, ko gribētos dēvēt par sēklas izlasi. Tā ir spēcīga, brīvās pasaules gaisotnē izaugusi, latviešu jaunaudze. Lai izaugtu birze, nemaz nevajag daudz, tikai drusku sēklas un zemes. Sēkla mums ir labu labā. Ja to kādreiz iesēs Latvijas zemē, tā dzīs asnus, augs un savukārt apaugļos arī paaudzi, kas veidojusies dzimtenē.»

Cik praviētiski vārdi! Atis Lejiņš, Andris Gobiņš no Vācijas, tagad «Eiropas kustība Latvijā» prezidents, un daudzi citi ir atgriezušies tēvzemē un strādā tās labā. Reizēm mēs tagad sapināmies pretrunās – vienlaikus žēlojamies, ka jaunieši pamet Latviju un ka nav jaunu cilvēku, kuri varētu pārņemt ārzemju latviešu organizāciju vadību. Ir labi, ka te ierodas darbīgi jauni cilvēki, kuri iesaistās sabiedriskā dzīvē. Tādi vajadzīgi visur – kā Latvijā, tā te. Arī jauniebaucējiem vēlams iestāties Amerikas latviešu apvienībā; par ALAs Biedru nozares vadītāju kongresā atkārtoti ievēlēja Marci Voldiņu, viņa tālr.: 617-969-2310; e-pasts: mvoldins@aol.com

Ceļā uz mājām, Čikāgas lidostā 13. maijā kontroles punktā dzirdot ierēdnes novēlējumu, atcerējos, ka ir taču Mātes diena! ALAs 56. kongresa priekšsēži to, šķiet, aizmirsa...

Latvieši skandinavu festivālā

Latviešu skola ir pateicīga visām ģimenēm, kuŗas atbalstīja rokdarbu galdu skandinavu festivālā 21. aprīlī: Sandrai Tolkai, Tamārai Kalniņai-Gučkovai, Lienei Kārkliņai, Reimaņu ģimenei, Ilzei un Adelei Nagainēm, Ivetai Brecko, Annai Teterei un pārējiem, kuŗi tieši vai netieši palīdzēja, lai ikvienam, kas vēlējās, bija iespēja veidot puzurus. Pateicību par piedalīšanos atsūtīja arī Skandinavu festivala rīkotāji.

Foto: Rudīte Godfreja un Dziesma Tetere

WELL UN TO PIEDOŠANA

mazais teātris sanfrancisko

RAIMONDA STAPRĀNA
ROMANTISKA DRĀMA
REŽISORS: LAIMONIS SILIŅŠ

IZRĀDES: SAN FRANCISKO, LOSANDŽELOSĀ UN RĪGĀ

LOSANDŽELOSĀ: LATVIEŠU SABIEDRISKĀ CENTRĀ
SVĒTDIEN, 2007. G. 29. JŪLIJĀ, PLKST. 13:00. BIĻETES \$25

DESIGN 99: Inga un Allans Martinshis 2007

Par Raimonda Staprāna lugu «Meli un to piedošana»

Lugas «Meli un to piedošana» pirmais variants tapa pirms vairāk nekā trīs gadiem, tagad luga ir pārstrādāta. Tās darbība notiek 1949. gada pavasarī deportāciju laikā, taču tajā atveidotās cilvēku attiecības aktuālas arī mūsdienās. Ne jau velti lugas autors ievadā citē vācu okupācijas laika kāda augsta ierēdņa nožēlu pilnos vārdus: «Jūs, latvieši, esat viena lišķīga denunciantu tauta. Mums ienāk no jūsējiem tūkstošiem, jā, tūkstošiem sūdību, ka pat gestapo nezina, no kuŗa gala ķerties tām klāt.»

R. Staprāns lugas ievadā stāsta, ka pirms pāris gadiem pēc Kolkas baznīcas apskates kopējai pajautājis, kas ir palielā celtne turpat netālu. Baznīcas kopēja atbildējusi, ka tagad tur esot pašvaldība, 1949. gadā bijusi izpildkomiteja. Bez prasīšanas viņa sākusī stāstīt par izsūtītajiem un, kad R. Staprāns ievaicājis, vai izvedamo sarakstus sastādīja čekisti, atbildējusi – kur nu, tie bijuši pašu ļaudis, ar kuŗiem draudzīgi gadiem ilgi kopā dzīvojuši...

Luga ir arī par mīlestību. Katrs no mums grib mīlēt un būt mīlēts. Jo grūtāki un draudīgāki ārējie apstākļi, jo nevaldāmāka tieksme paglābties mīlestībā. Vai tā ir vēlēšanās aizmirsties? Zemapziņas dzīts izdzīvošanas instinkts? Līdzsvara meklēšana starp pozitīvajām un negatīvajām emocijām? Paslēpšanās illūziju pasaulē?

Raimonda Staprānā vārdiem runājot: «Un tā iznāca luga par meliem, nodevību, mīlestību un beidzot piedošanu.»

Izrādē piedalīsies vietējie *mazā teātra sanfrancisko* aktieŗi Brigita un Laimonis Siliņi, Andrejs Gulbis, Māra Martinska un divi profesionāli galveno lomu tēlotāji – Latvijas Nacionālā teātra aktieŗi Aīda Ozoliņa un Ivars Puga. Ivars jau piedalījies vienā *mazā teātra sanfrancisko* izrādē – Raimonda Staprāna lugā «Mieles».

Ivars Puga stāsta: «Ar Laimoni un Brigitu Siliņiem, kā arī ar Raimonu un Ilonu Staprāniem iepazinos aizritējušā gadsimta 90. gadu sākumā, kad tika nolemts kopīgi iestudēt R. Staprāna lugu «Mieles». Toreiz biju jauns aktieris, un mani uzaicināja tajā spēlēt. Man laimējās, iepazinos Laimoni un Brigitu – jaukiem, enerģiskiem un dzīvespriecīgiem cilvēkiem, kuŗi mani lutināja, ļaujot justies fantastiski! Viņi vēl aizvien ir mani draugi. Nekad neaizmirsīšu mūsu ceļojumu ar Raimonu un Ilonu Staprāniem cauri visai Amerikai uz Dziesmu svētkiem Sietlā, kur «Mieles» izrādīja. Luga guva labas atsauksmes ne tikai Amerikā, bet arī Rīgā.»

«Mani Laimonis izvēlējās vairāku apsvērumu dēļ. Pirmkārt, esmu vienmēr līdzās un allaž varam mēģināt, otrkārt, viņš zina, ka mani piespiedis tēlu radīt, un treškārt, nebūs finansiālu problēmu,» apgalvo Brigita.

Andrejs Gulbis ir neiztrūkstošs ansambļa pārstāvis, un tās reizes, kad viņš nav spēlējis Laimoņa režisētājās izrādēs, var saskaitīt uz vienas rokas pirkstiem.

Aīda Ozoliņa un Ivars Puga ieradīsies Sanfrancisko divas nedēļas pirms pirmizrādes. Viss smagums, protams, gulstas uz režisora pleciem un varbūt pat vairāk uz Brigitas pleciem. Skatītāji jau redz tikai galarezultātu, kad viss šķiet ritam gludi, taču tikai retais nojauš, cik grūta ir lugas un aktieŗu izvēle, dekorāciju, skatuves iekārtu, rekvizītu, tērpu, reklāmas materiālu sagādāšana, gaismu un skaņu saskaņošana, viesaktieŗu uzņemšana un vēl aktieŗu dīdīšana.

Brigita un teātris ir nozīmīgākie manā dzīvē – it sevišķi uz vecumdienām,» atzīstas Laimonis.

«Esmu iecerējis veidot izrādi, kuŗā tēlotāju jūtas ir dziļas un patiesas, viņu spēle vienkārša, nevis teātrāla. Dzīvē mēs spēlējam teātri, bet uz skatuves gribam redzēt patiesību!»

Lugu izrādīs 21. jūlijā Sanfrancisko, 29. jūlijā Losandželosā, 20. septembrī – Rīgā!

Nākamās teātru izrādes

Latvijas Dailes teātris 30. septembrī mūs iepriecinās ar drāmatika Jāņa Jurkāna (nejaukt ar politiķi Jāni Jurkānu) lugu «Dzīvīte, dzīvīte» divās daļās Juŗa Rijnieka režijā. Tajā piedalās Olga Dreģe, Leons Krivāns, Esmeralda Ermale, Andris Markovskis, Gunārs Placēns un Venta Vecumniece. Turneju rīko TILTS, kuŗas pārstāvis Marcis Voldiņš Latvijā noskatījās 19 dažādas lugas un nosprieda, ka šī komēdija patiks arī skatītājiem ASV. Jāievēro, ka sarežģīti izrādīt lugu, kuŗā darbojas daudz aktieŗu. Rietumkrasts ir tālu, lidmašīnu biļetes dārgas. Losandželosā pērn pietrūka līdzekļu izdevumu segšanai. Ienākumi jāabalansē no trim vietām – Sietlas, Sanfrancisko, Losandželosas, varbūt vēl Portlandes. Līdzekļu pārbraucieniem nepietiek, ja kādā no šīm pilsētām izrāde nenotiek. Mums reti gadās iespēja noskatīties labas lugas, tāpēc būsim atsaucīgi, aicināsim līdzī paziņas, kuŗiem grūtības ar transportu. Ieejas biļete amerikāņu teātros ir daudz dārgākas – ap 80 dolaru, 200 dolaru labākās vietas, bet latviešu namā visas vietas ir labas. Uz redzēšanos šī gada latviešu

Koncerts «Ar gaismu sirdī»

Foto: Aldis Ozoliņš

Latvijas anambļa «Sliekšņi un griesti» koncerts «Ar gaismu sirdī» notika latviešu nama zālē 29. aprīlī. Nedēļu iepriekš ansambļa dalībnieki mūzicēja dievkalpojuma laikā baznīcā, bet tā kā trūka mikrofonu un akustika baznīcā nav tā labākā, bija pagrūti spriest, kāds tad īsti būs koncerts. Nojautām, ka dzirdēsim mierīgu melodiska mūziku, bez pārmērīgi skaļa pavadījuma un solisti dziedot nekliegs, lai vecākās paaudzes pārstāvjiem nav jādodas mājā ar sāpošu galvu.

Ansamblis «Sliekšņi un griesti» dibināts pirms trim gadiem. Sākumā domājām, ka tā ir baznīcas grupa, bet izrādījās, ka tajā ir dažādu profesiju, dažādu denomināciju dalībnieki. Viņu dzinēj spēks ir Vilnis Punka – komponists, dziedonis, ģitarists. Ģitaru spēlē un dzied arī mūsu acu priekšā uzaugušais Kaspars Ozoliņš, kas mācījies spēlēt ģitaru Viļņa Punks vadībā un šovasar beigs Latvijas universitāti, kur studē baltu filoloģiju. Grupas soprāns ir Iveta Kokarēviča ar ļoti patīkamu balsi. Viņa ir bērnodārza audzinātāja. Ilze

Luhaera, alts, ir juriste, viņa arī pieteica programmu. Pianists Māris Žagars pievienojās šim ansamblim ne visai sen. Ilze paskaidroja, ka viņiem nav neviena galvenā – visu izlemj kopīgi, bet Vilnis viņus vieno. Diemžēl pazīstamais dziedonis Ingus Pētersons bijis saslimis un nevarēja atbraukt, tāpēc jauniešiem pašiem vajadzēja uzņemties visu programmas smagumu, un to viņi godam veica. Viņi dziedāja un spēlēja ar sirdi un dvēseli, un koncertā valdīja jauka, gaisotne, kas klausītājus pacilāja. Dzirdējām garīgās, mīlestības un pat dažas itin jautras dziesmas. Vienu no dziesmām – «Mans Dievs Tev pateicos» komponējusi Lolita Ritmane (Andra Ritmaņa vārdi). Abi autori sēdēja zālē. Visām pārējām dziesmām ar pazīstamu autoru tekstiem komponists bija Vilnis Punka. Vienīgi dziesmas «Dieva meklētāji» vārdu autore Rudīte Losāne līdz šim nebija pazīstama. Viņa ir sieviešu cietuma kapelāne Rīgā. Nereti, klausoties viena komponista vairākas dziesmas, tās šķiet diezgan līdzīgas. Šoreiz tā

Rūjas vārdiem. Ilgi aplausi atskanēja pēc jautrās dziesmiņas «Dum-jā skumja» ar Martas Bārbales vārdiem. Mūsu publika šoreiz nebija ne vēsa, ne vienaldzīga. Koncerta pēdējā dziesma bija «Sliekšņi un griesti» ar Pēteru Jurciņa vārdiem. Pirmās daļas beigās pianists Māris Žagars atskaņoja kādu improvizāciju, otrā daļā – fragmentus no filmas «Bēthovens». Tā nav par slaveno komponistu, bet par jauko sanbernāra kucēnu, vārdā Bēthovens, un mūzikā atainotas viņa likstas un piedzīvojumi.

Pēc koncerta aplausi nerimās, klausītājis piecēlās kājās, izlūdzoties piedevas. Valdim Pavlovskim todien bija dzimundiena, viņu lūdza izvēlēties, kuŗu no dzirdētajām dziesmām nodziedāt vēlreiz. Valdis izvēlējās «Zelta puķe zied» ar Skaidrītes Kaldupes vārdiem. Noklausīties koncertu ieradās apmēram 60-70 apmeklētāju – samērā daudz, ievērojot šejienes lielos attālumus. Pēc koncerta publika tūlīt neizklīda, bet izjautāja mūziķus un pārrunāja dzirdēto. Dzirdēju dažādus izteikumus: Žagara spēlētās klavieŗu improvizācijas dēļ vien bija vērts atnākt; šis bija tik jauks koncerts; kāpēc mātes skolas bērnus aizrāva projām, viņiem arī būtu bijis vērts šo koncertu dzirdēt; žēl to, kuŗi neatnāca, utt.

Ansambis «Sliekšņi un griesti» Dienvidkalifornijā uzturējās vienu nedēļu un bija aicināts mūzicēt vairākās amerikāņu baznīcās. Mūziķi paspēja aizbraukt uz Josemitu nacionālo parku un Lasvegām. Uz citiem latviešu centriem gan viņi doties nevarēja, jo bija jāatgriežas Rīgā, kur katram ir savi pienākumi. Paldies

Cilvēki mums līdzās**Birutas Šulcas lappuse amerikāņu medicīnas vēsturē**

Mums visiem tā gadās – lasi kādu grāmatu un priekā sasiit plaukstas: tas taču ir rakstīts par mani! Birutai Šulcai tāda grāmata ir Vizmas Belševicas «Bille», kuŗā atspoguļotas pilsētas bērna ikdienišķās ķibeles un lauku radu būšanas. Biruta gan piedzima Talsos un pirmos dzīves gadus pavadīja tur. Tēva radi bija kurzemnieki, mātes – rīdzinieki. Biruta atceras, ka Rīgas nomalē Purvciemā, kur tagad dižojas lielie, bet vienveidīgie nami, tolaik ganījās lopu bari, vīri pavasarī tecināja bērzu sulas, bet bērni un jaunieši priekā spiedza, Lieldienu stiprajās šūpolēs lidojot pretim debesīm. Birutas māte Milda Hermane (dzimusi Tīdemane – viņas dzimtas koka vienā zarā dižojas slavenais gleznotājs Jānis Tīdemanis) bija vienpadsmitais bērns ģimenē. Radu radi un draugi piedalījās pavasarīgi gaišajās izpriecās: krāsoja olas, ripināja, daudzīja, puīšiem par izšūpošanu dāvāja un kāri notiesāja. Šīs jaukās ainas Birutai prātā nāca Losandželosas latviešu baznīcas

pagalmā Lieldienu gaidās...

Birutas vecāku ģimene nebija bagāta, bet iztika labi. Tēvs strādāja prefektūrā par ierēdni, mātei piedēŗēja maza «dāmu paradīze» – izšūšanas darbnīca Elizabetes ielā. Hermani mitinājās plašā dzīvoklī Blaumaņu ielas 25. namā. Tie bija stabili laiki, un tā bija stabila dzīve. Kad jaunie ļaudis gatavojās kāzām, meitu mātes posa bagātīgu pūru: monogrammas rotāja galdautus, salvetes, palagus, spilvendrānas un dvieļus. Arī Birutai uz tālo pasaules malu atvests līdzī viens skaisto pārticības un Eiropas stabilitātes laiku liecinieks – mātes linu dvielis ar iniciāļiem *MH*.

Biruta pēc izskata bija atsitusies tēvā Armīnā – vienīgā meita, saposta un stalta ar blondām bizēm pār muguru – cēli mēroja ceļu uz Rīgas 30. pamatskolu Blaumaņa un Tērbatas ielas stūrī. No astoņu gadu vecuma vecāki sāka meiteni vadīt uz lielisko Milzarāja bērnu kori. Iziet publikas priekšā, ar savu balsi iekļauties lielajā pulkā, uz vārda

paklausīt diriģenta žestam – šo prasmi Biruta apguva bērniībā, un tā bijusi noderīga līdz šai dienai.

Bērns paliek bērns – vismīļāk jau patīk skraidīt brīvā vaļā, tolaik pat Rīgas centrā netrūka nedz svaiga gaisa, nedz rotaļlaukumu. Birutai un viņas draugiem visiemīļotākā vieta bija Vērmaņdārzs. Tā dabas skaistums un sakoptība pārsteidz gan pavasarī, gan rudenī un ziemā. Vasarā gan meitēnam nebija lemts kavēties parka ēnainajos plašumos vai klausīties pūtēju orķestra valšos. Tikko pavasarī noskanēja pēdējais zvans skolas, meiteni sūtīja uz Kurzemi. No Talsiem uz Pļavmuižu tolaik ripoja mazbānītis. Arī šī ceļošana notika tieši tā, kā lasīts grāmatās: vīriem palaikam nācās izlēkt no vagoniem, lai uzstumtu tvaika bānīti kalniņā, bet bērni un jaunavas tikmēr dzelzceļa stigas malā lasīja puķītes. Laukos meiteni atplestām rokām gaidīja tēva māte Lizete, kas paspēja apdarīt gan neskaitāmos lauku darbus, gan parotaļāties ar mazo rīdzinieci. Vai kādi darbi bija arī mazajam ciemiņam darāmi? Grūti esot atcerēties... Ja nu vienīgi... vecmāmuļas piekususi mugura ar celīšiem jāizbradā (redz kā – austrumu medicīnas paņēmienu latviešiem nebija grāmatās jāmacās)!

Kad Biruta piedomā par rudens laika lielākajiem priekiem – apkūlības svētkiem, atkal iznirst skati kā no klasiku grāmatām: talcinieki gāja no mājas uz māju strādādami, dziedādami, dancodami, cienastu ēzdami

Priekšā: tēvs Armīns, Biruta, vecvecāki Pēteris un Lizete Hermani; aizmugurē māte Milda, krustmāte Marija (tēva māsa) un viņas vīrs Vilis

un saimnieces slavēdami. Par visu šo skaisto pagājību Biruta ne mirkli nesūkstas – ak vai, cik žēl, ka tas viss ir zudis. Ne jau viņa vie-nīgā, kam kaŗavīru apkaltie zābaki sadragāja ierasto pasauli. Otrais pasaules karš, kā zināms, nesaudzēja Eiropas lielāko daļu. (Prātā nāk kādas latvietes, tagad «Kristus dārza» Kanadā iemītnieces, reiz trāpīgi teiktais: «Hitlers cīnījās par rasu tīrību, bet sajauca visu pasauli.») Biruta nebaidās atzīties – bēgļu gaitas šķita liels piedzīvojums, posta dziļumu viņa ne spēja, ne varēja novērtēt. Māte dzimteni atstāja izmisusi, bet, paldies Dievam, ar to, ko ielika kastēs un čemodānos, kādu laiku varēja iztikt jebkurā vietā. Biruta, kāpjot uz kuģa ostā, ko jau bombardēja, bija tikko pabeigusi pirmo mācību gadu Franču licejā. Kas lai zina, kāds būtu ģimenes turpmākais ceļš, ja meitene vilcienā smagi nenaslimtu, līdz ar to viņi Vācijā neizkāpa sava galamērķa pieturā, bet netālu no Hanoveras – Hildesheimā. Veselu mēnesi meitene no difterijas atkopās slimnīcas izolatorā. Par laimi vācu valodas pamatus viņa bija apguvusi skolā un arī pie privātskolotāja. Te nu atkal jāuzslavē to vecāku gudrība, kuŗi,

Zengvardes (Sengwarden)nometnē ceļā uz pārtikas izdales vietu pēc pusdienu viras. Labā pusē Biruta Šulca, vidū Birutas klasesbiedrene Dagmāra Kuniķe (†), kreisā pusē Dagmāras radniece

bērnus izglītojot, valodu apguvi atzīst par galveno!

Kaŗam beidzoties, ģimene vienu gadu mitinājās Giftenē, kad šo nometni likvidēja, pārcēlās uz slavēno Mērbeku. Mērbekas nometnē kūsāt kūsājošā latviešu dzīve atainota daudzās trimdnieku atmiņu grāmtaās. Un bija arī, ko aprakstīt! Pilnvērtīgāku dzīvi kā tur bēgļu apstākļos grūti pat iedomāties. Turklāt Birutai atkal paveicās. Dzīvot un kopā burzīties laimējās vienā mājā ar aktieŗiem Osvaidu Uršteinu,

Hildu Princi, Rūdolfu Muceniekū, Oļģertu Parņicki, Helgu Gobzini, Mildu Zīlavu, Toniju Kalvi, arī gleznotāju un dekorātoru Evaldu Dajevski un citiem. Ne tikai teātriniekū, bet arī korīstiem, tostarp Birutai, bija prieks un gods braukāt apkārt ar priekšnesumiem pa citām nometnēm. Interesantas rindas šiem ļaudīm veltī Vilis Lapenieks, kas pārvilināja māksliniekus uz lielāku latviešu centru Blombergā, britu zonā: «Mūsu māksliniekū saimei drīz vien pievienojās populārais Mērbekas teātris. Par Mērbekas teātri to dēvēja tāpēc, ka vienu laiku viņi mitinājās kādā lielā DP sādžā – Mērbekā. Tā laikam gan bija vienīgā tāda pilsētiņa visā Vācijā, kuŗu apdzīvoja tikai dīpīši un kur vāciešiem pašiem bija aizliegts apmesties. Šis unikālās DP pilsētiņas vēsture bija šāda. Kaŗa laikā no kāda sašauta britu bumbvedēja izlēkuši trīs lidotāji un ar izplētniem nolaidušies Mērbekas pļavās. Pilsētiņas iedzīvotāji viņus atraduši un turpat uz vietas nolīnčojuši. Pēc kaŗa, kā sodu par šādu mērbekiešu necilvēcību, angļi visus Mērbekas iedzīvotājus izdzina no mājām un tur ievietoja bēgļus. Starp tiem bija arī latviešu teātriniekū, kas tur izveidoja tā saukto Mērbekas teātri. Kad Mērbekas teātris pārcēlās pie mums uz Blombergu, viņi tomēr paturēja savu veco nosaukumu, jo tas jau bija iegājis tautā.»

Lai caur kādu logu uz nākotni raudzītos pieaugušie, jaunieci tas bija skaidrs – Zīnību logs. Gaišā galva skolas gudrības ņēma pretim, tuklāt dažādās valodās. Pēc Mērbekas ģimnazijas absolvēšanas Biruta mācījās Baltijas Universitātē Pinebergā, Filoloģijas fakultātē. Jaunieci vācu valodas zināšanas bija tik

Mērbekas ģimnazijas izlaidumā 1948. gadā, kad Mērbekas nometne jau bija pārcelta uz Zengvardi; trešā no labās Biruta Šulca

labas, ka nereti viņa uzskatīta par pilsoni no Austrumvācijas. Taču ar vācu valodu vien dzīvē izrādījās par maz. Dīpīši domāja par izceļošanu uz Ameriku, tātad jau Mērbekā sāka apgūt angļu valodu. Jaunajā kontinentā Biruta iestājās gan kolledžā, gan pusgada laikā apguva medicīnisko izmeklējumu laborantes darba pamatus. Pirmo gadu viņa slimnīcā strādāja tikai nakts maiņā, lai dienā varētu mācīties.

«Pieredzes nebija nekādas, naktī blakus nebija citu kollēgu, tad padomu man neliedza jaunie dakeri – interni, kuŗi arī piepelnījās pa naktīm,» stāsta Biruta. Kad steidzami darbi bija apdarīti, plaksti krišus aizkrita ciet. Tos no jauna vaļā atrāva ātrās palīdzības sirēna pie slimnīcas vārtiem vai tālruņa zvans. Pēc pirmās darbavietas naktsmaiņām vēl ilgus laikus Biruta trūkusies augšā naktī, izdzirdot tālruņa zvanu vai ambulances auto kaucienus aiz loga...

Labi atalgota darba piedāvājums bija iemesls abām ar māti pārcelties uz Rietumkrastu. Sagadījās, ka Losandželosas lidostā sagaidīt un smagos kofeņus nest draugi un paziņas norīkoja Guntaru Šulcu. Basketbolists – tas bija redzams jau pa lielu gabalu – uzņēmās būt Birutas bruņinieks visu atlikušo mūžu. Drīz viņu kopdzīvei būs svinamas zelta kāzas.

«Es ieguvu gradu ķīmijā Ņujorkas universitātes Huntera kolledžā. Kad ierados Kalifornijā, vēl mācījos

**Biruta Šulca laboratorijā
pirmajos darba gados**

dažos papildkursos Dienvidkalifornijas universitātē,» stāsta Biruta. Tad viņai jau bija krietna prakse laboratorijas darbos, kā arī pamattas iespējas pacelties pa karjēras kāpnēm kādu pakāpienu augstāk.

Piedzima meitiņa Kristīne, ko palīdzēja izaudzīnāt Birutas māmuļa. Šulci viņu sūtīja tikai labās skolās, par ko tagad paši var būt gandarīti, jo meita ir Jūtas pavalsts universitātes viceprezidente.

Meitiņa bija tikai trīs mēnešus veca, kad Biruta atsāka darbu laboratorijā pavisam jaunā vietā – mazgadīgo likumpārkāpēju iestādē. Šajā smagajā darba iecirknī viņa nostrādājusi pilnus 40 gadus, laboratorijās kopumā – visus 50. Tāda prakse ir īpaša aprakstīšanas vērtā, jo Birutas Šulcas pieredzētais un piedzīvotais ir vesela nopietna lappuse Amerikas medicīnas vēsturē. Laboratorijas izmeklējumu darbam ir vairākas nozares: ķīmiskā, haimatoloģiskā, bakterioloģiskā, ar audiem saistītā un patoloģijā. Visās tajās mūsu tautietei ir liela pieredze. Meitenēm un puīšiem, kuŗi strādā laboratorijās tagad, viņas stāsti šķistu kā no akmens laikmeta. Visas analizēs tika veiktas bez mašīnām, ņemot palīgā tikai mikroskopu un dažas vienkāršas ķīmiskas vielas. Asinsķermenīši tika skaitīti ar skaitļotāju un mikroskopu. Tagad ikviena sieviete mājās ātri un ērti pati var uzzināt, vai iestājusies grūtniecība. Tolaik sievietes urīnu iešļircināja trusim, žurkai vai vardei un rezultāts bija zināms pēc vairākām dienām, dzīvnieku nogalinot. Visas šīs nepatīkamās procedūras bija jāveic laborantei.

«Man visu mūžu pret graužējiem bijis ārkārtīgs riebums un bailes. Taču šī nepatika bija vien jāpārvar! Jo darbs paliek darbs. Ar laiku iemanījos – jo

lēnākām kustībām žurkai tuvojos, jo vienkāršāk bija to saķert. Visi mūsu instrumenti, visas palīgierīces bija līdz smieklīgumam primitīvas. Turklāt laboranti strādāja bez jebkādiem aizsarglīdzekļiem. Aparāts, kuŗā peldēja dzīvsudraba masa, tika izjaukts un izmazgāts kailām rokām. Atliek tikai brīnīties, ka laboranti neaplīpa ar dažādām kaitēm un nenomira,» atceras Biruta. Droši vien vislielākais paldies Birutai jāsaķem vecākiem par mantoto stipro veselību. Protams, ar fizisko veselību vien jau dzīvē ir par maz. Birutai ļoti patika viņas darbs, bet jaunajā darbavietā tam bija nepieciešamas ne tikai zināšanas un pieredze, bet ļoti liels garīgais spēks. Tikai pārkāpjot mazgadīgo likumpārkāpēju aizturēšanās iestādes sliksni, Biruta saprata, cik ir naīva un nepieredzējusi. Bērni izolātorā nokļuva par dažādiem lielākiem un mazākiem likumpārkāpumiem, un viņu dzīvesstāsti atklāja pavisam citādu Amerikas dzīvi, kas atgādināja īstu posta ieleju. Mazie zagļi, huligāni, ļaunprātīgie dedzinātāji, narkōmani, prostitūtas – par tādēm viņus diemžēl galvenokārt padarījuši vecāki un slikti draugi... Vienpadsmitgadīga meitenīte, kuŗa tikko uzņemta labošanas iestādēs, sūdzējusies par vēdersāpēm un bieži skrējusi uz tualeti. Tur viņai piedzimis bērns. Kā lai raksturo meitenes māti, kuŗa gultā starp sevi un meitu guldināja patēvu? Šai iestādē triju dienu laikā, kamēr jaunieši tika līdz tiesai, bija jāpaspēj izdarīt visas veselības pārbaudes. Biruta iepazīna arī to globālo un nopietno valstisko politiku, kas ar patiesām rūpēm gādā, lai šie likteņa pabērni ne tikai izrautos no ierastās vides, bet īpašās kopienās ar laiku piemērotos jaunai dzīvei. Bet sākums bija ļoti ļoti grūts.

vismaz parunāties...

Biruta arī pensijas gados ir stalta, spēka pilna, gudra un izdarīga. Latviešu sabiedrībā viņa pūlī pamanāma uzreiz – lepni paceltu galvu, vienmēr gaumīgi ģērbusies, allaž valkā neparastas, rūpīgi izmeklētas, tērpam pieskaņotas rotaslietas. Taču daudzi nemaz nezina vai piemirsuši, ka septiņus savas dzīves skaistus gadus Biruta bija arī skolotāja Losandželosas latviešu svētdienas skolā. Kamēr skolu apmeklēja Kristīne, māte viņas līdzaudžiem mācīja ne tikai latviešu valodu, bet arī dziedāšanu un dejošanu. Šajā pulciņā bija latviešu sabiedrībā ļabi zināmie Muižnieku bērni – Pēteris, Nils un Dace, Dāvis Reins, Inga Gorsvāne, Maira un Elita Dižgalves, Nita Kurmiņa u. c.

Šī brīnišķīgā tradīcija turpinās – tagad kopā ar saviem bērniem uz skolu nāk, māca un palīdz, kur vien nepieciešams, Inese Tetere, Dziesma Tetere, Lolita Ritmane, Benita Trapse, Loma Kārklīņa. Dace un Eduards Reimaņi, Andra un Pauls Berkoldi un vēl citi. Dziedot Losandželosas latviešu jauktajā korī, Birutai ar meitiņu bija vienlaikus iespējams saposties tautastērpos un sekot diriģentu majestātiskai rokai. Dzīvē viss skaistais norit pa spirāli...

Arī tagad Biruta ir gatava palīdzēt visur, kur vien latviešu kopienā kāda vajadzība.

Diemžēl vīram Guntaram, no jaunības dienām Latvijā nodarbojoties ar lielo sportu, ir krietni sabeigta veselība. Viņa radnieks profesors Jāzeps Vītols jau

**Maui salā Havajā,
Šulcu otrajās mājās**

Mātes dienā 1970. gadā. 1. r. no kr.: Mārīte Lazdāne, Inta Ūdre, Māris Bīriņš, Maira Dižgalve, Dace Muižniece, Māra Maldute; 2. r. ceturktā Kristīne Šulca, Inga Gorsvāne, Linda Maldute, Nita Kurmiņa, Verners Vallis, Viktors Barviks, Nils Muižnieks, Andrejs Reins; 3. r.: Pēteris Muižnieks, Dāvis Reins, Ilze Reine, Ilze Valle, Marvins Lazdāns

Biruta Šulca 1970. gadā Rietumkrasta latviešu IV Dziesmu svētkos diriģē Losandželosas latviešu skolas kori bērnu rītā Biltmora viesnīcā Losandžēlosā; pie katedras skolas pārzinis Daniels Agrums (†)

1971. gada jūnijā. No kreisās: Linda Maldute, Kristīne Šulca, Inta Lūse, Dace Muižniece, Jīna Janava, Inta Ūdre; stāv: Marvins Lazdāns, Arnis Lūsis; aizmugurē Biruta Šulca

1. r. no kr.: Velga Krūkle, Velta Brauna-Svikule (†), Vilma Priede, Biruta Šulca, Andrejs Kurmiņš (†); 2. r.: Nonita Priedīte, Nita Kurmiņa, Stella Kuškēvica, Vallija Raita-Zvirbule (†); Māra Rosentāla (?); 3. r.: Voldemārs Upenieks(†), Freds Launags (†), Ilmars Bastjānis(†),

PATEICĪBA

LU Ģeografijas fakultātes otrā kursa studente **Arta Mellupe** sirsnīgi pateicas Losandželosas latviešiem – Dziesmai Teterei, Dainai Šulcai, Maijai Lejiņai, Guntai Sondorei, Tamarai Kalniņai-Gučkovai, Ingunai Galviņai, Antonam Kaziolo, Normundam Sviksam, Viktorijai Marguletai, Lidijai Grigulei, Ilzei Nagainei, Dzidrai Bitītei, Ligitai Kavierei un Astrai Moorai par atsaucību, atbildot uz jautājumiem un tādējādi palīdzot kursa darba «Latvi-jas diaspora ASV» izstrādāšanā. Šis kursa darbs ir ievads nākamgada bakalaura darba projektam. Arta par savu kursa darbu saņēmusi aug-

Biruta un Guntars Šulci 2006. gadā

dzimtenē esot teicis: «Nepūlies ar basketbola spēli, labāk nāc spēlēt klavieres!»

Latvijā viņi bijuši visi četri, arī meitas Kristīnes vīrs. Izstaigātas un izbraukātas bērniības takas, daudzkārt iziets cauri bērnu dienu paradīzei Vērmaņdārzam...

Neviena dzīve nav gluda kā mīksts kājceliņš. Biruta ir no tiem, kuŗi neprot žēloties pat tad, kad pašēloties būtu iemesls.

Cilvēkos jau nu nepavisam ne. Katra bēda un sāpe tiek palikta zem akmens un pāri tiek pāriets paceltu galvu, kā tajā dziesmā dziedam mēs visi, bet ne allaž gribam un protam dzīvē īstenot.

Anita Mellupe

Balsošana 7. jūlijā

ASV par Latvijas valsts prezidentes apturēto drošības likumu atcelšanu varēs balsot Vašingtonā, Ņujorkā un Indianapolē. Vēlēšanu iecirkņi būs atvērti no plkst. 7 līdz 10. Vēlēšanās var piedalīties Latvijas pavalstnieki, kuŗi 7. jūlijā būs sasnieguši 18 gadu vecumu un kuŗiem būs derīga Latvijas pavalstnieka pase. Reģistrēties balsošanai pa pastu var vēlētaji, kuŗi 7. jūlijā uzturēsies ārvalstīs. ASV iespējams reģistrēties balsošanai pa pastu Latvijas vēstniecībā ASV (2306 Massachusetts Ave., N.W., Washington, DC 20008) līdz 16. jūnijam darbdienās no 10.00 rītā līdz 4.00 pēcpusdienā. Reģistrējoties balsošanai pa pastu, Latvijas vēstniecībā ASV personiski, ar citas personas starpniecību vai pa pastu jānosūta Latvijas pavalstnieka pase un iesniegums, kuŗā jānorāda: 1) vārds, uzvārds; 2) personas kods; 3) adrese ārvalstī, uz kuŗu nosūtāmi balsošanas materiāli. Balsotājam pašam jāsedz pasta izdevumi par pases nosūtīšanu atpakaļ. Vēlētajiem, kuŗi būs reģistrējušies balsošanai pa pastu, balsošanas materiālus izsūtīs pēc 2007. gada 16. jūnija. Tie jānosūta atpakaļ ar aprēķinu, lai vēstniecībā tos saņemtu līdz balsu skaitīšanas uzsākšanai – 7. jūlijam plkst. 10.00 vakarā. Reģistrējoties balsošanai pa pastu, pasē iespiedīs zīmogu. Tā kā tautas nobalsošanai nodoti divi likumi, pasē tiks izdarītas divas atzīmes (A un B). Personas, kuŗas būs pieteikušās balsot pa pastu, **nevarēs** balsot tautas nobalsošanas dienā vēlēšanu iecirknī. Latvijas vēstniecības ASV Konsulās nodaļas tālrunis: 202-328-2840; e-pasts: embassy.usa@mfa.gov.lv

CVK Informācijas nodaļas vadītāja Kristīne Bērziņa
e-pasts: kristine.berzina@cvk.lv

Apsveicam!

Arhitekts **Jānis Janavs**, mūsu latviešu nama projekta autors, 26. aprīlī svinēja savu 80. dzimšanas dienu. Ģimenes locekļu jubilejā viņam sagādāja pārsteigumu – aicināja it kā uz vienkāršām vakariņām restorānā, bet patiesībā sarīkoja lielu pieņemšanu, kurā ieradās daudz latviešu un amerikāņu draugu, paziņu, bijušo darbabiedru un klientu.

J. Janavs dzimis 1926. gadā 26. aprīlī Liepājā, studējis Dienvidkalifornijas universitātē Losandželosā, ieguvis arhitekta licenci, vadījis savu arhitekta biroju, projektējis daudzas savrupmājas un īres namu.

Anšlavs Eglītis romānā «Misters Sorrijs» raksta: Visa Losandželosa patiesībā nav nekas vairāk kā baraku pilsēta, kādas kara laikā vācu okupanti vadāja pēc vajadzības no vienas vietas uz otru.»

Losandželosā arhitektiem tāpēc bija, ir un būs lielas iespējas. Mēs varam pamatoti lepoties, ka vairāki latviešu arhitekti pilsētas izskatu ievērojami uzlabojuši, lai tā būtu kas vairāk par «baraku pilsētu»!

Los Angeles Times 28. maija numurā 1. lappusē bija ievietota fotografija, kurā redzama latviešu ārste **Daina Dreimane** (labā pusē) un viņas 17 gadus paciente Endžija Ramosa, kam atklāta cukurslimība. Dr. Daina Dreimane agrāk strādāja Teksasā, tagad viņa pieņem pacientus Losandželosas bērnu hospitālī.

Diabēts ir nopietna slimība, un dr. D. Dreimane apmāca jaunus pacientus, kā rūpēties par savu veselību, skaidrojot, ka regulāri jāpārbauda glikozes līmenis asinīs, jālieto izrakstītās zāles, jāievēro diēta, jānodarbojas ar sportu, jāuzmanā svars.

Ēriks Teteris 12. maijā absolvēja *California Lutheran University* ar bakalaura gradu dabas aizsardzībā un uzņēmējdarbības administrācijā. Pēc svinīgās ceremonijas Teteru mājās Venturā 79 ciemiņi, tostarp daudz bērnu, apsveica Ēriku, līksmojās, dzēra limonādi, alu un vīnu un mielojās ar Ērika dzīvesbiedres Dziesmas un viņas palīgu – Dalas Sondores, Ineses Teteres, Sandras Tolkas un Ērika māmiņas Annas Tolkas sagādātiem neskaitāmiem ēdieniem – kā jau pie latviešiem.

Ē. Teteris dzied vīru korī «Uzdziedāsim, brāļi!», viņš ir pilntiesīgs volejbola sacīkšu tiesnesis un bieži tiek aicināts tiesāt volejbola sacensības arī citās pavalstīs.

Ēriks pēc spraiģām mācībām un darbiem pelnījis atpūtu. Viņš kopā ar meitiņu Anniju mēnesi vai pusotra pavadīs Latvijā, lai rudenī atkal atsāktu mācības, jo vēl taču jādabū maģistra un, kas zin, pēc tam arī doktora grads!

SPORTS

Ņujorkas kausa izcīņa novusā

Mārtiņš Leikarts jau otro reizi piedalījās gadskārtējā Ņujorkas kausa izcīņas turnīrā novusā. Šogad turnīrs notika 15. aprīlī DV namā Bronksā, piedalījās 11 sportisti. Mārtiņam gan neveicās tik labi kā iepriekšējā reizē. Piecu pāru konkurencē dubultspēlēs Mārtiņš Leikarts un Einārs Tupurītis ieguva trešo vietu dubultspēlēs.

Losandželosas kausa izcīņas pavasara turnīrs (12 maijā Apelsīnu pagastā)

Vīriešu sacensībās

1. vietā Džimijis van Dikshorns
2. vietā Viņis Auziņš
3. vietā Mārtiņš Leikarts

Sieviešu sacensībās

1. vietā Inuta Čakāne
2. vietā Sanita Legzdiņa
3. vietā Pegija Kalniņa-Taube

Dubultspēlēs

1. vietā Džimijis van Dikshorns un Edgars Zālītis;
2. vietā Viktros Baltusis un Vilnis Auziņš;
3. vietā Pegija Kalniņa-Taube un Jānis Daugavietis

Eriks Bjulls 21. aprīlī Ošensaides pilsētā piedalījās ISF (Interscholastic Surfing Federation) meistarsacīkstēs un ieguva 7. vietu Kalifornijas

Copyright © Jack McDaniel
www.mcdanielphoto.com

**Darbs māju un logu tīrīšanas uzņēmumā saulainajā Kalifornijā, Orange County; Iespēja nopelnīt \$400-\$500 nedēļā; apmāca tos, kuriem šajā darbā nav pieredzes. Lieliska iespēja baudīt Kalifornijas jaukumus un strādāt; sīkāka informācija:
949-588-5835 vai 949-290-3122**

Dienvidkalifornijas universitātes airētāju vienības panākumi turpinās

USC airētāju vienība, kuŗas kapteine ir latviete **Ligita Kaviere**, atkal uzvarējusi virknē sacensību.

Ligita e-pasta vēstulē raksta:

San Diego Crew Classic – 1. vieta;

Charles River Challenge, Bostonā – 1. vieta;

National Ranking – 1. vieta;

UCLA Dual – 1. vieta.

Visi rezultāti atrodami USC mājaslapā:

<http://usctrojans.cstv.com/sports/w-rowing/sched/usc-w-rowing-sched.html>

Ārvalstu latviešu jauniešu vasaras darba iespējas Latvijā!

Latvijas Labklājības ministrija sadarbībā ar Īpašu uzdevumu ministrijas sabiedrības integrācijas lietās sekretariātu šogad un arī citus gadus aicinās ārvalstu jauniešus pieteikties vasaras nodarbinātības projektam Latvijā.

Projektā, kas šogad plānots no 15. jūlija līdz 15. augustam, būs iespēja piedalīties 20 jauniešiem, kuriem nodrošinās interesēm atbilstīgu darbu un naktsmājas. Ceļa izdevumi un ceļošanas dokumentu kārtošana izdevumi dalībniekiem jāsedz pašiem. Jauniešiem, kuŗi vēlēšies, Profesionālās karjēras izvēles aģentūrā piedāvās individuālas karjēras plānošanas konsultācijas.

Šīgada projektam bija jāpiesakās līdz 1. jūnijam.

Jauniešiem, kuŗi citgad vēlētos vasarā strādāt Latvijā un atrast interesantu darbu, ieteicams sazināties ar Īpašu uzdevumu ministra sabiedrības integrācijas lietās sekretariāta vecāko referenti Ievu Kunci; e-pasts: ieva.kunce@integracija.gov.lv

Sabiedrības integrācijas departaments
Ārvalstīs dzīvojošo tautiešu atbalsta nodaļa

Tālr.: 67365350

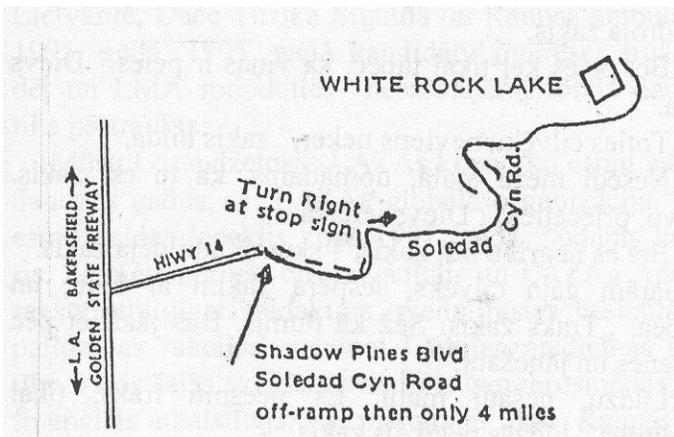
www.integracija.gov.lv

Dienvīdkalifornijas latviešu biedrība

23. jūnijā rīko

JĀŅU SVINĪBAS

pie Baltakmeņu ezera
White Rock Lake,
10645 Soledad Canyon Rd.

Jāņabērni var ierasties no plkst. 3.00;
būs līgošana, vakariņas, jāņusiers, alus,
plkst. 11.00 ugunskurs;

pārnakšņošanai jāņem līdzī telts, guļammaiss, segas.

Dalības maksa: \$20 personai (auto novietošana, vakariņas, mūzika) + \$5 iebraukšana;
3-12 gadu veciem bērniem – \$3; jaunākiem par 3 gadiem brīva;
paliecot visu nakti, pieaugušiem \$10, 3-12 gadu veciem bērniem \$6

23. jūnijā plkst. 12.00 dienā

līgotāji gaidīti arī

Sandiego, Crown Point Place Beach

(Pa I-8 W līdz *West Mission Bay Drive*,
griezties pa labi uz *Ingraham St.*
un atkal pa labi uz *Crown Point Dr.*)

Plūdmalē plīvos Latvijas karogs un būs
līgotāju bariņš. Cienasts un dzērieni –
desiņas, rupjmaize, alus, vīns, vienreizējie
lietošanas trauki būs sagādāti. Salāti, dārzeņi,
augļi,
saldumi u. c. jāņem līdzī. Plūdmalē nedrīkst
ienest stikla traukus. Alkoholiskos dzērienus
atļauts lietot no plkst. 12. līdz 8 vakarā.

Ieteicams ņemt līdzī salokāmo krēslu, pretiedeguma krēmu, cepuri, saulesargu;
vajadzīgi palīgi piknika sagatavošanai. Autostāvietu slēdz plkst. 10 vakarā.

Dalības maksa \$10.00 (atlikums Sandiego latv. ev. lut. draudzes darbībai).

Jāņudziesmas, jāņusiers, Jāņu ticējumi

Jānīts nāca, Jānīts nāca,
Ko mēs Jāni mielosim?
Nokausim purva dzērvi,
Upē zaļu līdaciņu.

*

Simtu cepu kukulišu,
Jāņu bērnu gaidīdama;
Simtiņš nāca Jāņu bērnu,
Simtu puķu vaiņagos.

*

Jānīts brauca Jāņu nakti
Šķindēdams, žvārkstēdams,
Meitām veda liepu galdu
Jāņu nakti sieru sieti.

*

Papardīte lielījās
Jāņu nakti uzziedēt;
Kad atnāca Jāņu nakts,
Tad ziediņa neredzēju.

*

Līgosim divi vien,
Kamēr trešo dabūsīm
Bridīsim pār upīti,
Tur trešo dabūsīm.

*

Ko tās purva zosis klie dz
Pašā Jāņa vakarā?
Tās jau nava purva zosis,
Tās ir mūsu zeltenītes.

*

Kas tie tādi Jāņu bērni,
Nelīgoja, nerunāja?
Tos bij māte izpērusi,
Pa vārtiem vadīdama.

*

Jauni puīši, jaunas meitas,
Jāņu nakti neguļat:
Kas gulēja Jāņu nakti,
Tiem ir bērnu pilna gulta.

*

Es izvilku zelta ķēdi
Caur sudraba ozoliņu;
Es izvilku puīša domas,
Jāņu nakti līgodama.

*

Mūs' Jānītis lielījās
Jāņu nakti sievu ņemt;
Kad atnāca Jāņu nakts,
Pats Jānītis piedzērās.

*

Es uzaugu skaista meita,
Līgot gāju kaņepēs;
Puīši kājas nolauzuši,
Man pakaļ dzīdamies.

Kur palika tas puisītis,
Kas milēt solījās?
Tas uz smilgas nodūrās
Pašā Jāņu vakarāi.

*

Pusgodīgi nodzīvoju
Visus svētkus vasarā;
Jāņu nakti zelta rasa,
Es prātiņu pazaudēju.

*

Jauni, veci, līki, greizi,
Visi Jāni sagaidīja;
Paēduši, padzēruši
Godam Jāni aizvadīja.

Biezpienam jābūt skābam, lai piens labāk sarecētu. Ielej katliņā pienu – 5 litri piena uz kg biezpiena. Kamēr piens vārās ar koka karoti saberž biezpienu, jo tam jābūt smalkam. Izberztam biezpienam pieber sauju ķimeņu. Biezpienā iesit 6 olas. Kad piena virspuse sāk ņirbēt, katlā ar karsto pienu ieber biezpienu. Pienam jāļauj savilkties un pamaisot gaida, kad atdalās sūkalas. Atsūkaļošanās mirklī šķidrums kļūst dzeltenīgi zaļš, biezpiens sakļāvies irdenos pikučos. Tad katlu no uguns noceļ, mirki patur. Spainī iekļāj ar karstu ūdeni saslapinātu marli; ieber visu masu marlē, to saņem aiz malām un šūpo un pēc tam valsta, lai notek pēc iespējas vairāk sūkalu. Tad savirpina marles augšpusi, sieru ievieto dziļākā traukā un noslogo. Var velt karsto masu atpakaļ katlā un karsējot iejaukt pamikstu sviestu. Ja olas un ķimenes nav pievienotas iepriekš, to var darīt tūlīt pēc sviesta. Visu sajauc, nedrīkst pārkarstēt. Sieram slogu un marli noņem tikai nākamajā rītā.

Siera buņamvārdi (jāskaita, sieru sienot):

«Nāc man pieniņš, nāc no visiem ezeriem, nāc man pieniņš no visām upēm, nāc man pieniņš no visiem avotiem, nāc man pieniņš no malu malām.

Dēkla, Laima sēd kaktā, kupā, kupā, kupā...»

Jāņu naktī vīzes jāapaun ačgārniski, ar purniem uz papēžiem, tad jāsatina baltā palagā un jāuzmeklē papardes zieds. Tad var iet, kur grib, un darīt, ko grib, neviens neredz.

Pa Jāņiem vajag stāvēt pie papardes, tad pusnaktī var redzēt žurku uz pilādža ziediņa papardes galā. Kas žurku var nosist, ziediņu noķert un palikt pagalvē, tas varot redzēt, kas uz priekšu notikšot.

Jāņu naktī jāizrauj papardes sakne un jāpārgriež gareniski. Kā vārds tur stāv rakstīts, tas būs nākamais brūtgāns vai brūte.

Jāņa dienas naktī naudas sargi salasās pirtī apspriesties par naudas glabāšanu un tur viņi arī peras. Ja grib noklausīties un izzināt, kur nauda noglabāta, tad vajag apmāukt aramās sakas ap kaklu, uzkāpt uz pirtsaugšas un klausīties.

Jāņu naktī ap pusnakti jābrien pa ūdeni, tad rītā būs nauda postalās.

Jāņa naktī neesot brīvē vīriešiem ar sievietēm kopā gulēt, jo tad lini krītot veldrē.

Jāņu naktī varot dabūt velnu redzēt, ja pliks stāvēt vārtu starpā.

Jāņu nakti saimnieks uzmauc sev kaklā zirga sakas, loku grožus, iet pa otra saimnieka tīrumu un met tur olu vanckarus, ja grib otru noburt.

Jāņu rītā piena raganas skrej, rasu traukdamas, un saka: «Viss uz mani, viss uz mani!» Ja kāds to dzird, tad lai saka: «Man kaut pusīti!» Tad arī tam piena netrūks.

Jāņa dienā mājasmāte liek nātres uz logiem un sliekša, lai raganas pakaļas sadedzinātu.

Jāņa naktī meitām vajagot zirga sakas kaklā likt un uz krustceļiem stāvēt, tad dabūjot brūtgānu redzēt.

Jāņu nakti atveŗoties debesis. Ja tajā brīdī kaut ko vēlas, tad tas piepildās.

Jāņu naktī vaiņagu vijot, pirmie ziedi jāliek krustā, lai ļauni ļaudis neaprunātu.

Jāņu naktī skrienot tāda pelīte ar zālīti mutē. Tā pelīte esot jānoķer un jāizņem tai zālīte no mutes. Ar to zālīti cilvēks varot palikt neredzams.

Jāņu rītā jāskatās saulē caur vabiņu sētu jeb arī caur biežām ķemmēm, tad var redzēt, kā saule rotājas.

Ja Jāņu vakarā pilādži ačgārniski pa sētu vazā, tad nenāk zagļi mājā.

Jāņu vakarā meitas apsmērē naudasgabalu vienā pusē ar sarkano krāsu, aiziet pie upes un met to ūdenī, ja naudasgabals iekrītīs ar sarkano pusi, tad viņa precēs nabagu, bet, ja naudasgabals nokrītīs ar nesmērēto pusi, tad precēs bagātu vīru.

Jāņu naktī, kad parādās zvaigznes, ja atminēsi savu zvaigzni, tad paliksi svēts.

Jāņu dienas rasa ir derīga pret acu slimībām un tura baltu ģīmi.

Ja Jāņu vakarā izlaiž caur skursteni baltu balodi, tad to cilvēku visi mīlot.

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU KREDITSABIEDRĪBA

Informācijas tālruni:

kasieris Roberts Virza – 626-966-6360

aizdevumi – Ilga Jankovska – 818-783-1437

Pašreizējās aizdevumu likmes

1. Paju (noguldījumu) nodrošinātiem aizņēmumiem līdz 5 gadiem par 4.875% APR*.
 2. Jaunu auto iegādei maksimālais aizdevums \$30.000 līdz 6 gadiem par 5.5% APR.
 3. Mazlietotu auto (ne vairāk kā divu gadu vecu) iegādei 75% no izmaksas, bet ne vairāk kā \$30.000 līdz 4 gadiem par 6.0% APR, līdz 5 gadiem par 6.5% APR.
 4. Augstākas kvalitātes auto (vecāku par 2 gadiem) iegādei 75% no izmaksas, bet ne vairāk kā \$30.000 līdz 5 gadiem par 7.0% APR.
 5. Caurmēra kvalitātes auto (vecāku par 2 gadiem) iegādei 75% no izmaksas, bet ne vairāk kā \$20.000 līdz 4 gadiem par 7.5% APR.
- Ja aizdevuma pieprasītāja ienākumi un kredītvēsture nav saskaņā ar caurmēra prasībām, auto pirkšanai varētu būt nepieciešams galvotājs, bet varam arī piedāvāt *competitive terms* biedriem ar izcilu kreditu.
6. Aizdevumi ar vienu vai diviem galvotājiem, ne vairāk kā \$10.000 līdz 5 gadiem par 9.5% APR.
 7. Aizdevumi pret parakstu, ne vairāk kā \$5000 līdz 4 gadiem par 10.5% APR.

*APR – Annual Percentage Rate

Interesentus par nekustamo īpašumu hipotēkāriem aizdevumiem lūdzam sazināties ar kredītsabiedrības aizdevumu pārstāvi. Atgādinam, ka daļējus vai pilnus papildmaksājumus var izdarīt katrā laikā bez soda maksas, tā dzēšot parādu ātrāk, bet šie papildmaksājumi neaizstāj kārtējos mēneša maksājumus, kas pēc likuma ir jāturpina. Noguldījumu dividendes tiek noteiktas katra pusgada beigās un pieskaitītas noguldījumiem. Pieprasiet informāciju par dzīvības apdrošināšanu uz noguldījumiem un aizdevumiem!

**NEVAIROSIM SVEŠU ĻAUŽU BAGĀTĪBU, BET GAN PAŠI SAVU –
NOGULDĪSIM UN AIZŅEMSĪMIES NAUDU PAŠI SAVĀ KREDITSABIEDRĪBĀ!**

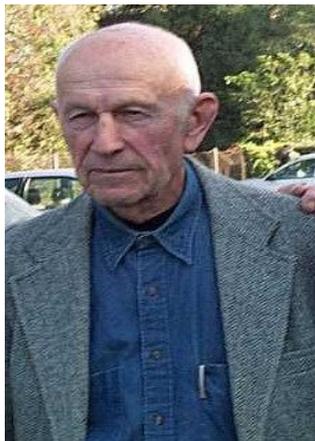
Dienvīdkalifornijas latviešu kredītsabiedrības valde

Kurzemes cietokšņa cīņu atcere

Dienvidkalifornijas Daugavas Vanagu apvienības gadskārtējais Kurzemes cietokšņa atceres sarīkojums notika 6. maijā. Mācītājs Aivars Ozoliņš teica lūgšanu. Vanadžu priekšniece Ingūna Galviņa bija sagādājusi cienastu – bagātīgu auksto galdu Visa kā bija tik daudz, ka pietiktu divreiz tik daudz apmeklētājiem. Žēl, ka ieradās tikai 30-40.

Apvienības priekšnieks Teodors Liliensšteins atklāšanas runā teica, ka jaunībā iedomājies Kurzemes cietoksni kā milzīgu dzelzsbetona nocietinājumu, kur kaņavīri «un tik lādē, un tik šauj», bet Kurzemes cietoksni bija kaņavīru, dzīvu cilvēku nocietinājums, kur 19. latviešu divīzijas kaņavīri cīnījās 170 km garā frontē pret milzīgu pārspēku. Latvieši palika neuzvarēti, bet bija spiesti kapitulēt. Kurzemes cietoksnī krita 3500 latviešu. Apvienības priekšnieks nolasīja Ilzes Kalnāres 1945. gada 4. aprīlī rakstītu dzejoli, veltītu 19. divīzijas vīriem – varoņiem. Runātājs vēl pieminēja, ka Ilzi Kalnāri izvaroja vesels bars sarkanarmiešu, pēc tam viņai bija nervu sabrukums, un viņa izdarīja pašnāvību. Arī viņa bija varone.

Runu teica bijušais leģionārs un Kurzemes cietokšņa cīņu dalībnieks **Kazimirs Laurs**. Pēc runas daži klausītāji, kuŗi paši ložu svilpšanu un granātu sprādzienus nebija dzirdējuši, asinis un saplosītus ķermeņus redzējuši, iespējams, jutās vīlušies. Viņi laikam sagaidīja patosa pilnu runu par varoņību, tēvzemes mīlestību u. tml.

Kazimirs runāja paskopos vārdos, savu karātavu humoru netaupot: «...seržan-tam rokā bija tikai pistole, sarkanie piemeta granātu, priedīte mani pasargāja seržants krita...» Runātājs atmiņās izstaigāja visu Latviju: «Pārgājām Latvijas robežu dienvidos no Abrenes, sirds iesāpējās... gājām Balvu-Lubānas virzienā. Sagaidījām sarkanos pie Pededzes upes... Tālāk uz Lubānas klāniem, Cescvaini, Nītaures-Mores virzienā, Ķegums, Jūrmala, Tukuma virzienā uz Džūksti.» Kurzemes cietoksnī Kazimiru ievainoja, un viņš dabūja «brīvbiļeti uz Vāczemi». Liekas, cilvēkiem, kuŗi izgājuši elli, prāts nemaz nenesas uz lielu runāšanu par tur piedzīvoto. Teodoram

K. Laurs dienēja 19. divīzijā, 1. pulkā (V. Veisa), 1. bataljonā, 5. rotā. Rotas komandieris bijis Rudzišs, kas drīz kritis. Viņš bija rēzeknietis un pulcinājās latgaliešus. Kazimirs bijis rotas rakstvedis. Bet izrādās – rakstveža darbs viņam nebija vienīgais. Brīdi paklusējis, Kazimirs vēl pieminēja, ka viņš aizveda apglabāt piecus virsniekus ...

Pēc runas izrādīja Dzintras Gekas 55 minūšu dokumentārfilmu «Amats Nr. 1. Valsts prezidents». Tajā ietilpinātas gan senas, melnbaltas chronikas no Jāņa Čakstes, Gustava Zemgala, Alberta Kvieša, Kārļa Ulmaņa laikiem, gan krāsās par Gunti Ulmani un Vairu Vīķi-Freibergu. Diktors Andris Siksnis stāstīja par prezidentu personību, cilvēciskajām īpašībām, viņu spēku un vājumu.

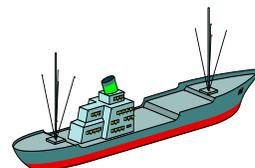
ASV un Latvijas himnai, kā arī Daugavas Vanagu dziesmai pavadījumu spēlēja Nora Mičule.

H. H.

Salidojums Minsteres latviešu ģimnazijā

No 28. jūnija līdz 1. jūlijam Minsterē notiks bij. Minsteres latviešu ģimnazijas direktoru, skolotāju, internāta audzinātāju, darbinieku un skolēnu salidojums. Katrai MLĢ izlaiduma klasei būs atsevišķa tikšanās; notiks politiskas diskusijas, sporta sacīkstes, fotoizstāde, šķēršļu gājiens, šampanieša brokastis, dziedāšana un dejas – ballē spēlēs grupa «Pērkons» no Latvijas. Pilna programma, informācija un pieteikšanās anketa atrodama internetā: www.lcm.lv Rīkotāji lūdz iesūtīt atmiņas: anekdotus, fotografijas, dziesmu sarakstus utt.: mlg.atminas@gmail.com Sīkākas ziņas, rakstot: info@lcm.lv LCM biroja tālrunis: 0049-251-

Lietuvieša un igauņa firma *Areex International Trading Co* sūta uz Latviju un piegādā personiskus un komerciālus saiņus (arī auto, mēbeles, māsaimniecības piederumus u. tml.). Saiņus pieņem svētdienās no plkst. 10 līdz 12 pie Losandželosas latviešu nama 1955 Riverside Dr. Uz Latviju saiņus izsūta reizi mēnesī, cena: \$1.50 par mārciņu, nav svara ierobežojuma; maksa par katra saiņa nogādāšanu jebkuŗā vietā Latvijā – \$10.00 Izziņas: 310-549-3900 vai: 323-666-0248; kabatas tālr: 323-401-5378 e-pasts: info@areex.com Firmas mājaslapa: www.areex.com

Losandželosas vīru koris «Uzdiedāsim brāļi!» aizvadījis desmit dziesmotus gadus

Varētu teikt divējādi: «Mūsu vīru koris aizvadījis *jau* vai arī *tikai* desmit darba gadu.» Kādi tie bijuši? Nenoliedzami – bezgala spraigi, ražīgi, iedvesmīgi... Šiem darba gadiem kulminācija bija jubilejas koncerts 19. maijā. Vīri jau agrā pēcpusdienā aicināja uz kokteiļa stundu, pēc tam uz vakariņām un tikai tad sākās koncerts. Dziedoņi, tērpušies smalkos melnos uzvalkos, braši ienāca zālē, dziedot savu uznāciena dziesmu – Imanta Saksa «Kad ar uzvaru», pēc tam divas Raimonda Paula, divas Valtera Kaminska un sešas latviešu kaŗavīru dziesmas. Otrā bija jautrā daļa. Vīri nometa svārkus, iznāca sniegbaltos kreklos, visiem bija vecmodīgi eleganti bikšturi, pie krūtīm piesprausta sarkana roze, un nu skanēja Imanta Kalniņa, Valtera Kaminska, Edmunda Goldšteina, Raimonda Paula, Selgas Mencenes dziesmas, latviešu tautasdziesmu apdares, kā arī citu tautu dziesmas oriģinālvalodā – portugāļu, angļu, itāļu, čehu, zviedru (tā gan bija bez vārdiem), pat japāņu. Pavadījumu atskaņoja pianists Tālis Valdis un bundzinieks Ēriks Jerumanis.

Koncertā – pēc kāda klausītāja vērtējuma – bija «vairāk apmeklētāju nekā jaungada ballē». Atnāca daudzi koristu draugi cittautieši, kuriem neapšaubāmi patika, ka programma ir daudzveidīga, un viņi, acīm mirdzot, aplaudēja, sitot ritmā līdzī plaukstas.

Vēlāk uzzinājām, ka korī vēl aizvien dzied desmit vīri, kuri ieradās uz pirmo mēģinājumu 1997. gadā. Vistālāko ceļu bija mērojis mākslinieks Uldis Stepe no

zāli. Šoreiz paaugstinājumi bija novietoti vienā zāles stūrī, aiz tiem gaiši priekšskari ar U. Stepes zīmējumu – dziedoša korista galviņu. Šis zīmējums rotā visas reklāmas un programmas un kļuvis par koŗa simbolu.

Protams, nav jau viegli katru nedēļu pēc darba braukt lielu gabalu uz mēģinājumu, taču pēc ikviena koncerta gan vīriem, gan diriģentei Laurai Rokpelnei-Mičulei gandarījumu neapšaubāmi sagādā publikas atsaucība.

Korim nākotnē ir lieli plāni. Varbūt vēl šogad radīsies iespēja dziedāt Ņujorkā, kādā svinīgā sarīkojumā, iepriecinot dažādu valstu pārstāvjus Apvienoto Nāciju organizācijā. 2009. gadā vīriem, iespējams, būs «zem kājām lielceļš balts», gaviļējot dodoties koncertturnejā pa Latviju. Kaut nu šie plāni piepildītos!

Vīru koris jubilejā saņēma šādu apsveikumu:

**Lai sveicam brašo vīru kori,
Kas dziedot strādā tā kā mori,
Kam dziedātāji vēl nāk klāt,
Kas jautras dziesmas dzied labprāt:
Var teikt – nāk arī tas, kas iekšā,
Tādēļ, ka diriģente stāv tiem priekšā!
Šis uzskats vienmēr bijis man:
Ja toni uzdod sievietē – daudz labāk skan!
Ar labākiem novēlējumiem nākamās nākamās
10 gadus un skanīgu vasaru!**

«Čikāgas piecīšu» vārdā Alberts Legzdiņš
Šim vēlējumam varam tikai pievienoties!

Mums zudušie

Ojārs Kārlis Pencis 1926. 7. IX – 2007. 16. II

Ojāra Penča ciltskoks ir plašs. Ojārs dzimis Valkā, pilsētā, kas vai visa atradās uz Penču zemes. Arī Omula dzimusi turpat. Viņiem abiem nākt pasaulē palīdzēja viena vecmāte, un viņi bija pazīstami jau no bērna kājas. Vācu laikā Latviešu leģionā vēl iesauca arī 1926. gadā dzimušos zēnus. Ojārs pat nepaspēja pabeigt vidusskolu. Ojāru nosūtīja uz instruktoru skolu Dienvidslāvijā, bet kašs par laimi drīz beidzās, kaŗa beigas Ojārs sagaidīja Austrijā, kur viņš savu kaŗavīra apliecību iemeta Innas upē, dabūja no kādas austrietes privātas drēbes un nokļuva Valkas latviešu bēgļu nometnē Vācijā. Vācijā, Fišbachas latviešu nometnē, viņš beidza Kārļa Skalbes ģimnazijā 1946. gadā. Ojāru interesēja medicīna, un Heidelbergā viņš sāka medicīnas studijas. 1948. gadā ar pirmo neprecēto vīriešu transportu viņš ieceļoja Kanadā. Tai laikā daudzās zemēs labprātāk gribēja vieniniekus, un arī Omula iebrauca Kanadā, būdama vieniniece. Kanadā iebraucējiem bija jānostrādā līgumā paredzētais laiks. Ojārs sākumā strādāja mežos Ontario provinces ziemeļos, vēlāk kādā laboratorijā, pelnīdams naudu studijām. Nostrādājis līgumā paredzēto laiku, viņš nolēma studēt ķīmiju un Toronto universitātē ieguva ķīmijas inženiera gradu. Tai laikā tur studēja arī Jānis Taube. Pēc augstskolas beigšanas Ojārs aizbrauca uz Montrealu, kur tūlīt bildināja Omulu. Viņš bija rūpīgs un gādīgs vīrs un tēvs. Viņi kopā nodzīvoja 47 gadus.

Kanadā kāda Kalifornijas firma intervēja inženierus,

un tā kā Penčiem drēgnais un aukstais Montrealas klimats bija apnicis, Ojārs joka pēc aizgāja uz interviju. Viņu pieņēma, un 1968. gadā šī firma palīdzēja Penčiem pārcelties uz Kaliforniju. Firma būvēja ķīmiskās fabrikas, un Ojāram darbs patika. Trīs gadus Ojārs pavadīja Kuveitā. Pēc aiziešanas pensijā viņu vēl bieži aicināja par konsultantu.

Varbūt raksturīgākā Ojāra īpašība bija viņa uzticība draugiem. Viņš sazinājās un uzturēja sakarus ar visiem vecajiem draugiem. Ojārs neparko negribēja iet pie ārstiem. Tikai, kad viņš saslima un kļuva nespēcīgs, Omulai izdevās viņu nogādāt slimnīcā, bet tad jau bija par vēlu. Viņš saglabāja atmiņu un skaidru saprātu līdz pēdējam elpas vilcienam un brīdim, kad aizvēra savas acis uz mūžu – 16. februārī Sangabriēlā, Kalifornijā.

Piemīņas dievkalpojums notika 10. martā latviešu baznīcā. Prāvests Dāvis Kaņeps izvadīšanas ceremonijā teica, ka svarīgākais nav, kas rakstīts uz kapa marmora plāksnes, bet gan cilvēku sirdīs ierakstītais. Draudzes priekšnieks Jānis Lejnīeks atvadoties citēja mācītāja Juŗa Rubeņa vārdus.

Pēc piemīņas dievkalpojuma pakavējāmiešs baznīcas lejas zālē, kur bija bagātīgs bēŗu mielasts, un atcerējamies Ojāru.

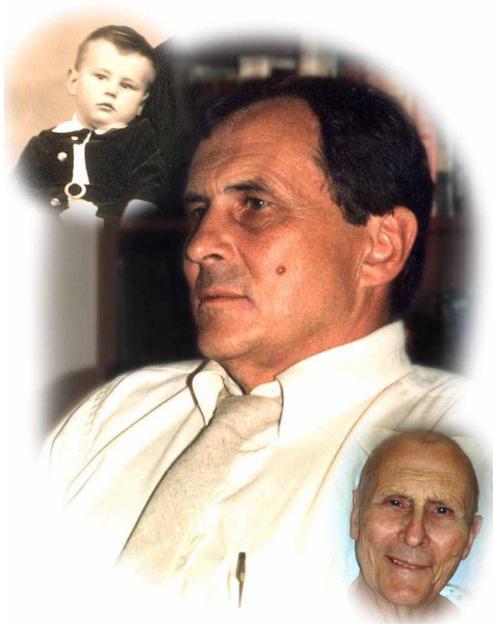
Helēna Hofmane

Ilmārs Ŷersels 1931. 22. III – 2007. 18. II

2007. gada 14. aprīlī latviešu dievnamu stāvgrūdām pildīja gan latvieši, gan cittautieši, lai atvadītos no vērtīga un neaizmirstama cilvēka – Ilmāra Ŷersela, kas pēc grūtas cīņas ar galvas audzēju bija atstājis šo pasauli februāŗa vidū, Vailuku, Havajā. Nelaiki izvadīja prāvests Dāvis Kaņeps. Ērģeles spēlēja Egīls Ozoliņš.

Draudzes priekšnieks Jānis Lejnīeks atvadu runā teica, ka Ilmārs ilgus gadus darbojies Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzē un pastāstīja Juŗa Rubeņa pasaku par cilvēku, kas vienmēr bijis laimīgs. Ilmāra dēls mākslinieks Mārtiņš Ŷersels pateicās visiem, kuŗi ieradās tēvu izvadīt, un atcerējās, cik daudz laika aizgājējs pavadījis dažādos baznīcas darbos. Viņam spilgtā atmiņā, kā abi ar tēvu 1969. gadā tālrādī skatījušies kosmosa kuŗa Apollo-11 nolaišanos uz Mēness. Juris Cilnis pieminēja savu 25 gadu ilgo sadarbīšanos ar Ilmaru baznīcas darbā. Arī vēlāk, par spīti attālumam, viņi palikuši labi draugi. Toms Hansons, kas Holivudā bija veikala vadītājs

Duplicate Photo, ko Ilmārs ar partneri bija nopircis 1983. gadā, sākumā dažādos, vai varēs iegaumēt Ilmāra vārdu. Viņš teica, ka ir laimīgs, jo viņam bija izdevība Ilmāru iepazīt. Daira Stumbre runāja sava tēva – mācītāja Elmāra Caunes – vārdā. Ilmāra mazdēls atcerējās, kā viņš, ciemojoties Havajā pie vectēva, bija pielavījies pie viņa viskija pudeles... Helēna Hofmane pieminēja latviešu tautasdeju kopas darbības sākumu 1950. gadā Losandželosā un uzskaitīja, kuŗi to laiku dejotāji sagaidīs Ilmāru viņā saulē: Biruta Blūma, Edgars Bernšteins, Voldis Lieknis, Vizma Grundmane, Staņislavs Platacis, Jānis

Skadulis, Laimons Kalniņš... arī toreizējais tautasdeju iestudētājs Artūrs Šmits... Vēl runāja daudzi citi, ar sirsnību atceroties Ilmāru.

Pēc piemiņas dievkalpojuma baznīcas lejas zālē bija atvadu mielasts. Lejā tika nonesta arī uz paaugstinājuma pie aizgājēja pelnu urnas baznīcā novietotā fotogrāfija. Tās augšējā kreisās puses stūrī bija Ilmāra zēnu dienu attēls, vidū – Ilmārs spēka gados, apakšējā labās puses stūrī – Ilmārs slimības nomākts, bez matiem, bet tomēr smaidīgs. Pacēlām glāzes ar vīnu un pieminējām Ilmāru.

Par Ilmāra bērnību un jaunību man pastāstīja viņa māsiņa Zigrīda Jansone-Sekste. Ķerselu ģimene pa ziemu dzīvojusi Rīgā, pa vasaru Ogrē, kur mitinājās otrā stāvā, virs Jansoniem. Ilmārs draudzējies ar Zigrīdas lielo brāli Edvīnu Jansonu (arī bijušo dienvidkalifornieti), un abi bijuši priecīgi, kad Ilmāram piedzimis mazais brālis Juris, jo tad Zigrīda vairs nemaisīšoties viņiem pa kājām... Tā arī bijis, Juris bija Zigrīdas rotaļbiedrs, bet Ilmārs tomēr bija daļa no viņas pasaules.

Ilmāram patika peldēt, un viņi ar Edvīnu caurām dienām dzīvojušies pa Ogres upi. Ziemā nedēļas nogalēs Ķerseli braukuši uz Ogrī, kur pakalnos varēja labi izslēpēties. Hochfeldas nometnē Augsburgā Latvijas bokseris Holcmanis (?) gribēja pierunāt Ilmāru piedalīties sacīkstēs ar vāciešiem. Boksēšanās Ilmāram tiešām labi padevusies, taču viņa māte šai karjērai ātri vien pielikusi punktu...

Abas ģimenes – Ķerseli un Jansoni – devās bēgļu gaitās un kara beigās sagaidīja Saksijā. Ilmāram bija 13 gadu. Pēc kara viņi palika joslā starp krieviem un amerikāņiem, un bija jāmūk uz rietumiem. Ilmārs ziedoja savu nez kur dabūto divriteni, lai varētu uzmeistarot ratiņus mantu pārvešanai, un viņi soļoja rietumu virzienā pie amerikāņiem uz Jēnu. No turienes amerikāņi viņus izveda dienu pēc Jāņiem. Diemžēl ne visiem bēgļiem palaimējās.... Sākumā viņus novietoja mazā Bavārijas ciemā, vēlāk viņi pārcēlās uz Augsburgu un dzīvoja Hochfeldas nometnē (Augsburgā bija divas latviešu nometnes). Augsburgā Ilmārs mācījās Ausekļa latviešu ģimnazijā, kur iepazinās ar skolasbiedreni Vizmu Grundmani.

1949. gadā Grundmaņi dabūja galvojumu no farmera Nebraskas pavalsti. Viņi savukārt tai pašā gadā atrada galvotāju Ķerseliem, un Ķerseli 1950. gadā palīdzēja Jansoniem tikt pāri okeanam. Pēc obligāti nostrādātā gada laukos Grundmaņi atbrauca uz Losandželosu, kur viņiem bija pazīstama veclatviete Ozoling kundze. Ķerseli un Jansonu ģimene viņiem sekoja.

Ilmārs un Vizma salaulājās 1952. gadā, kad

Ilmāram bija 21 gads. Amerikā 50. gadu sākumā bija obligātais kaņadienests, un lielākā daļa latviešu puisi dabūja uzvilkt uniformas. Arī Ilmārs tika iesaukts. Kaut tas bija Korejas kara laiks, Ilmāru nosūtīja dienēt Vācijā. Ķerseliem piedzima trīs bērni: Ingrīda, Kristīne, Mārtiņš. Televīzija tais laikos bija jaunums, un pēc dienēšanas armijā Ilmārs mācījās, kā labot aparātus. Ap to laiku Ilmārs iepazinās ar savu gandrīz vai mūža darba devēju Sēmu Bergmani, kam Ilmārs vadīja uzņēmumu *Classic Industries* gandrīz 40 gadus. Sēms darīja un ražoja visu ko, viņam bija daudz uzņēmumu (spēļu mašīnu, elektronisko ierīču, nekustamo īpašumu u. c.), un Ilmārs tos visus vadīja.

Ilmārs bija draudzes kasieris, un viņš zināja visu ko – noteikumus bezpeļņas organizācijām, likumus utt. Anna Ābele atcerējās, ka reiz ar Ansi kaut kur veduši mācītāju Elmāru Cauni, un mācītājs nevarējis vien beigt Ilmāru lielīt, cik viņš ir uzticams un draudzei vērtīgs. Atceros,

ka reiz latviešu nama sēdē mēs par kaut ko šaubījāmies, un atbilde bija vienkārša: jāpajautā Ilmāram. Ilmāram jau dzīvojot Havajā, ar viņu sazvanījās un konsultējās.

Vizma mira ar vēzi 1979. gadā. Mūža otru pusi, apmēram 20 gadu, Ilmārs aizvadīja kopā ar Guntu Bebrekārkli. 2000. gadā Ilmārs pensionējās un abi ar Guntu un kaķiem pārcēlās uz Havaju. Diemžēl 2001. gadā Ilmāram atklāja audzēju smadzenēs. Tas tika ārstēts, un Ilmārs turējās itin žirgti un bija optimistisks, taču pēdējais gads viņam bija grūts. 18. februārī smagā slimība viņu pieveica. Ilmārs bija ļoti sirsnīgs, darbīgs, uzmanīgs, uzticams. Visu darāmo viņš vienmēr labi apdomājis. Viņam patika cilvēki, un viņš neaizmirsā savus draugus. Viņš bija rūpīgs un gādīgs ģimenes galva, labs dēls saviem vecākiem. Ilmāra visiem ļoti pietrūks.

Helēna Hofmane

Nikolajs Doršs

1916. 3. XII – 2007. 25. II

Daudzi bija pārsteigti, uzzinot, ka Nikolajam Doršam bija gandrīz 91 gads, kad viņš Ontario, Kalifornijā, šķīrās no šīs pasaules. Viņa sejā nebija grumbu, viņš bija cēls, stalta auguma kungs, pats sēdēja pie auto stūres, bieži nāca uz latviešu baznīcu un sarīkojumiem namā. Uz viņu paskatoties, neviens nenodomāja – sak' viņš nu gan ir novecojis...

Latviešu baznīcā 22. aprīlī pulcējāmies piemiņas dievkalpojumā, ko vadīja prāvests Dāvis Kaņeps, ērģeles spēlēja Dr. Egīls Ozoliņš. Mācītājs vispirms lasīja no 90. psalma rinas par cilvēka nīcību un savā runā uzsvēra, ka kristīgais ciešanās daudz ko iegūst, kļūst stiprāks. Atvadu vārdus teica mūsu draudžu koordinatore Anna Ābele. Viņa atcerējās, ka Nikolajs un Lonija Dorši allaž palīdzēja sagatavot saiņus mūsu draudzēm Latvijā, par spīti gadu nastai nekurnēdami cilājot smagās kastes. Korporācijas Selonija un DK latviešu biedrības pārstāvis Jānis Taube vecākais piemiņas runā teica, ka Nikolajs Doršs ilgu gadu bija biedrības biedrs. Daugavas Vanagu priekšnieks Teodors Lilienšteins pastāstīja, ka bij. apvienības kasieris Kārlis Kalējs atcerējies – Nikolajs cītīgi apmeklēja DV sarīkojumus un apvienību allaž devīgi atbalstījis. Nikolajs Doršs DK DV apvienībā bija viens no pēdējiem bijušajiem Latvijas armijas un leģiona virsniekiem.

Mazliet vairāk par aizgājēja dzīvi uzzināju no dzīvesbiedres Lonijas. N. Doršs dzimis Valmierā, 1934. gadā beidza Valmieras vidusskolu. Abi sadraudzējušies jau vidusskolā. Nikolaju astoņpadsmit gadu vecumā iesauca Latvijas armijā, viņš dienēja Daugavpilī, vēlāk nosūtīts uz virsnieku kursiem Rēzeknē, ieguvis leitnanta pakāpi. Latvijas universitātē viņš studēja inženierzinātņu fakultātē. Viņi apprecējušies 1940. gadā. Kara laikā Nikolajs Doršs iesaukts Latviešu leģionā, viņš bija rotas komandieris 15. divīzijā un kādu laiku pavadīja Zofienvaldē. Nokļuvis amerikāņu gūstā, vēlāk bijis gūstā Francijā. Lonijai ilgi nebijis ne jausmas, kur vīrs atrodas. Par vīra likteni viņa uzzināja vienīgi, kad gūstekņus pārveda uz Darmštati un sāka atbrīvot – pēc kara beigām jau bija pagājuši 18 mēneši.

Dorši iebrauca Amerikā 1951. gadā ar kuģi *Gen. Sturgis* un oligāto līguma gadu nostrādāja ceļa darbos Deitonā, Ohaijo pavalstī. Vēlāk Nikolajs dabūja

techniskā zīmētāja darbu. Kāds draugs braucis uz Dienvidkaliforniju un apsolījis sameklēt darbu arī Nikolajam. Viņš pateicis paldies un tūlīt šo sarunu

aizmirsis. Taču liels bijis pārsteigums, kad saņemta ziņu no Kalifornijas, ka Ontario pilsētā viņam sagādāts mērnieka darbs. Doršu ģimene 1953. gadā ieradās Ontario, kur strādāja un dzīvoja visus šos gadus. Vēlāk Nikolajs strādāja par projektētāju rūpnīcā, kur ražoja mašīnas lidmašīnu apkopei. Viņš aktīvi darbojās korporācijā Selonijā, vienu gadu bija seniors. Dorši pensionējās aizritējušā gadsimta 80. gadu sākumā. Pēc pensionēšanās viņi ērtā dzīvojamā auto apceļoja Ameriku un Kanadu. Tā aizritēja apmēram 20 gadu. Nikolajs bija liels dabas cienītājs. Viņam patika makšķerēt, braukt ar ūdenslīpēm, kā arī slēpēt pa sniegotiem kalniem.

Pēdējos gados viņa sirds sāka streikot, un sirds-kaites dēļ viņš arī aizgāja. Sēro dzīvesbiedre Lonija, ar kuŗu kopā Nikolajs nodzīvoja 67 gadus, dēls Aivars, daudz draugu un paziņu.

Nikolajs Doršs atgriezīsies dzimtenē jūlija vidū – aizgājēja pelnu urna tiks apglabāta Valmierā ģimenes kapos.

Helēna Hofmane

Zelma Kļaviņa
1912. 4. XI – 2007. 24. III

Zelmu Kļaviņu guldījām zemes klēpī 30. martā Glendāles *Forest Lawn* kapsētā, izvadīja prāvests Dāvis Kaņeps. Ieradās apmēram 30 pavadītāju. Noteikti būtu vairāk, bet tieši tai laikā satiksme pa 101. ātrceļu bija traucēta, jo kādi jaunieši no Čikāgas bija aizsvilinājuši Holivudas kalnus

Pie kapa dziedājām pazīstamas dziesmas – «Pie rokas ņem un vadi» un «Tuvāk pie Dieva klūt». No ilggadējās draudzes locekles atvadījās draudzes priekšnieks Jānis Lejnīeks. Irēna Gnerliha atgādināja, ka 15. aprīlī pēc dievkalpojuma baznīcas lejas zālē būs atvadu mielasts. Inguna Galviņa savā atvadu runā atcerējās, ka pirmajā dienā, kad viņa ieradās pie Gārškiem, Zelma atbrauca apskatīties, kā tad iebraucēja no Latvijas izskatās. (Laikam jau viņai patika, ko ieraudzīja, jo Zelma ēlāk Ingunu daudz vadāja un dažādi palīdzēja). Inguna nosauca Zelmu par «īstu Kalifornijas meiteni», kam patika strauji braukt pa Malibu kalniem, kas ātri strādājusi, lai varētu iet uz kādu jūrmalas restorānu un dzert «sulas dzērienus», kas ļoti mīlēja puķes, sevišķi margrietīņas. Par Zelmu ilgu gadus, pirms pārceļšanās uz Rīgu rūpējās Mirdza Gārške, un viņas dēls, jaunais Romuls Gārškis bija pie Zelmas, kad viņa aizgāja mūžībā savā mājā Nortridzā. Romuls Gārškis atvadoties teica, ka Latvijas zemi, ko mācītājs uzbēra Zelmas šķirstam, atveda viņa māte. Arī viņš pieminēja, ka Zelma ļoti mīlēja ziedus un draugus. Atvadu runu teica arī Valija Rubene, viņa bija atvedusi margrietīņas. Zelma tika apglabāta turpat, kur viņas māte (mums bēgļu nometnēs bija divstāvu gultas, šeit divstāvu kapu vietas), tai pašā kapu nodalījumā, kur jau atdusas Zelmas māsa Milda Rimša. Pretēji šejienes paradumiem, mēs, pavadītāji, palikām pie kapa, kamēr zārku ielaida zemē.

15. aprīlī pulcējāmies baznīcas lejas zālē, kur bija bagātīgs mielasta galds. Galdi bija aplāti baltiem galdautiem un rotāti ar ziediem no Zelmas pašas dārza. Pirmā galda galā Ilze Nagaine nolika šķīvi, vīna glāzi un rozi – Zelmai.

Savas bēres Zelma bija jau sen iepriekš plānojusi. Viņa bija savākusi un likusi nokopēt dažādas tautasdziesmas un citas dziesmas, ko viņas bērēs dziedāt. Jau baznīcā Irēna Gnerliha izdalīja glītas lapiņas ar notīm un tekstu ar Kaudzītes Matīsa dziesmu «Brūklenājs». Zelma bija vēlējusies, lai to nodzied baznīcā ērģeļu pavadījumā, bet kaut kas misējās, un mēs to dziedājām pašu pirmo lejas zālē. Zelma bija arī atstājusi divus jau nodzeltējušus laikrakstu izgriezumus ar dzejoļiem šai reizei – Valdemāra Skaistlauka «Rudens roze» un Eduarda Tūtera »Ilgojos māju«, kuŗus nolasīja Ilze Nagaine un Ingūna Galviņa.

vienlaikus arī apkvēpināja. Tais laikos par vidi un gaisa sabojāšanu vēl neuztraucās. Apelsīnu kokos bija veikli jāskrien augšā un lejā pa pieslietām kāpnēm, jo maksāja par novāktu augļu daudzumu. Vakaros puīši nāca no darba melni kā skursteņslauķi. Šādu darbu parasti darīja neizglītoti meksikāņu strādnieki. Mūsu zēni mēģināja viņiem ierādīt, kā vieglāk aprēķināt savāktu apelsīnu ražu, bet viņi tikai atmeta ar roku: *Problema comerciala*.

Latvieši ilgi apelsīnus neplūca. Daļa iestājās tuvējās mācību iestādēs, daļa dabūja labāku darbu, daļa apguva amatu vai sazinājās ar draugiem citās pilsētās un aizbrauca no Dienvidkalifornijas. Amerikāņu mācītājs dabūja Pēterim darbu *Ruby Drive -in* ēstuvē par trauku mazgātāju, un ar laiku Pēteris kļuva par pavāra palīgu. Bijušais riversaidietis Valdis Velde stāstīja, ka Pēterim ar darbiem esot veicies. Arī mūsu «archivārs» Kārlis Kalējs zināja šo un to par Pēteri pastāstīt. Pēteris vēlāk kopā ar kādu citu latvieti strādāja par krāsotāju. Aizritējušā gadsimta 50. gadu sākumā Pēteris apprecējās ar latviešu meiteni Arimondū Pāpi, ģimenē piedzima meita Vikija. Pēterā laulātā draudzene Monda, kā viņu parasti sauca, pēkšņi mira ar smadzeņu trieku 70. gadu vidū. Pirms aiziešanas pensijā Pēteris apmēram 20 gadu strādāja kādā slimnīcā vai aprūpes mājā, kur viņš esot «pratis darīt visu» – gan salabot ūdenskrānus, gan pārmainīt flīzes, kā arī darījis citus darbus. Pēteris aizgāja pensijā, lai mierīgi, bez rūpēm dzīvotu savā mājā, taču apmēram pēc astoņiem mēnešiem viņam bija smadzeņu trieka, no kuŗas gan viņš sākumā cik necik atkopās, taču gāja ar spieķi un uz latviešu namu nevarēja viegli atbraukt.

Pēterā Viļuma dzīve kļuva saulaināka, kad pie viņa atbrauca radnieks Einārs Kalvāns no Latvijas. Tad mēs viņus abus biežāk redzējām latviešu namā. Pēdējo reizi satiku Pēteri 2003. gada Jāņos pie Balto klinšu ezera, kur viņš itin veikli braukāja apkārt savā elektriskajā braucamkrēslā starp līgotājiem un novusa spēlētājiem.

Pēteris pēc ilgstošas slimības mira ar sirdstrieku. Viņš apglabāts Riversaides kapos, kur atdusas arī viņa Monda. Mūsu veco latviešu iebraucēju skaits sarūk.

Anatolijs Abizovs 1932. 30. XIII –2006. 20 V

DK LB biedre un DK ev. lut. draudzes locekle Ārija Zīle aicināja tuvākos draugus 23. martā piedalīties sava dzīvesbiedra izvadīšanā kapsētā *Hollywood Forever* Santamonikas bulvārī. Šajā kapsētā atdusas vairāki latvieši – Reini, Ģibuļi, Laimonis Barviks, Zuzanna Munce, Johanna Šubīte... Kapsētai tagad ir jauni īpašnieki, tā ir uzposta un sakārtota.

Anatolijs Abizovs dzimis Krievijā, Latvijā viņš strādāja Rīgas filmu studijā, piedalījās vairāku dokumentārfilmu uzņemšanā, tostarp «Baltijas lasis», fotografijās iemūžināja Latvijas aktierus un māksliniekus, par saviem fotoportretiem ieguvis starptautiskas godalgas, tie ievietoti čeču fotožurnālā, kas savā laika bija viens no labākajiem pasaulē.

Pēc bērņu ceremonijas restorānā «Troika» Ārija Zīle bija sagādājusi karalisku mielastu.

Ārijai un Anatolijam bijis sarežģīts liktenis. Viņi apprecējās Latvijā, izšķīrās, Anatolijs ar draugu palīdzību izceļoja uz ASV, dzīvoja Floridā. Uzzinājis, ka Ārija dzīvo Kalifornijā, viņš atbrauca uz

Atmiņas trenēšanas seminārs
22. jūlijā plkst. 12.30
baznīcas lejas zālē;
vadītāja Nora Mičule
lūdz pieteikties līdz 15. jūlijam,
tālr.: 818-508-6872
Dalības maksa: \$10.00

LANDMARK
PRINT & COPY
 PRINTING • COPYING • DESIGN

Peter BRECKO

14762 Ventura Blvd., Sherman Oaks, CA 91403
 818.783.4900 • fax 818.783.4395
 LandmarkPC@sbcglobal.net

Draudzes Ziņas

Viļņiem un vējiem spītējot, Stāv draudzes varenā ēka.
Nespēj to plūdi aizskalot, Vētrām to sagraut nav spēka,
Dievs pats ja svētī, pasargā Pasaules troksnī, nemierā,
Negaisiem brāžoties pāri. Mūžīgs ir Dievs,
Viņš nemājo Namos, kas rokām ir celti.
Torņgaliem pāri jaužam To Augstāk par zvaigžņoto telti.
Tomēr Viņš dziļi zemojās, Cilvēka sirdij tuvojās,
Svētnīcu savu tur cēla. Kungs, draudzes sargs un stiprais balsts,
Tev slavas upuri nesam. Robežas nezin Tava valsts,
Tomēr Tev dārgi mēs esam. Lai Tava vārda gaismota
Mirdz mūsu siržu svētnīca Tev vien par slavu un godu.

(239) Nicolai Fredrik Severin Gruntvig, atdzejojis Viktors Baštiks

DRAUDZES AMATPERSONAS

Prāvests Dāvis Kaņeps : 611 Pruitt Dr., Redondo Beach, CA 90278	(310) 621-9572
Priekšnieks Jānis Lejnīks : 8682 Larthorn Dr., Huntington Beach, CA 92646	(714) 968-9992
Kasiere Tamāra Rūse : 31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677	(949) 443-2150
Sekretāre Daina Ābele : 2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672	(949) 443-5170
Dāmu kom. priekšniece Liene Linde : 29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291	(310) 396-5244
Dāmu kom. kasiere Viola Lācis : 2890 Tiffany Lane, Simi Valley, CA 93063	(805) 522-0185

Dievnams: 1927 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039
Tālrunis birojā (323) 664-9411; mācītājam (310) 621-9572
e-pasts: davis_kaneps@verizon.net

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes izdevums

Draudzes dzīves kalendārs 2007. gada jūnijā, jūlijā, augustā

**Svētdien, 3. jūnijā plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu
Draudzes jaunās padomes amatā ievadīšana
Šīs dienas kollekte veltīta kopbazuņīcai/LELBĀL**

**Svētdien, 10. jūnijā plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu,
jauniešu iesvētības**

**Svētdien, 17. jūnijā plkst. 11.00 vārda dievkalpojums,
pieminot 1941. gada 14. jūnijā aizvestos baltiešus**

**Dievkalpojuma nebūs 24. jūnijā, 1. jūlijā, 8. jūlijā, 22. jūlijā,
5. augustā, 19. augustā**

Svētdien, 15. jūlijā plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu, viesmācītājs

**Svētdien, 29. jūlijā plkst. 11.00 vārda dievkalpojums,
mācītājs Aivars Ozoliņš**

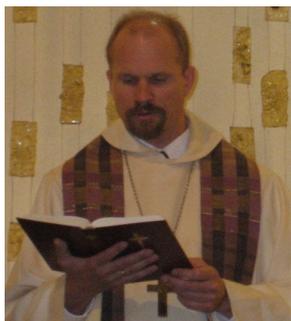
**Svētdien, 12. augustā, plkst. 11.00 vārda dievkalpojums,
mācītājs Aivars Ozoliņš**

**Svētdien, 26. augustā, plkst. 11. 00 dievkalpojums ar dievgaldu
Pēc dievkalpojuma piknika stila pusdienas draudzes telpās**

Paziņojumi

**No jūnija beigām līdz jūlija sākumam
iecerēti dievnama nepieciešamākie remontu
(jumta, apsildīšanas/dzesinātāja ierīcei un
birojā)**

**Līdz septembra vidum lūdzu jauniešus pie-
teikties iesvētes mācībām!**

**Mācītājs Dāvis Kaņeps
no 18. jūnija
līdz 21. augustam
uzturēsies Latvijā**

Kopbazuņīca...

...ir visu ārpus Latvijas latviešu ev. lut.
draudžu vienība, kuņas gans ir archibīskaps
Elmārs Ernsts Rozītis (Eslingā, Vācijā).

Katra draudze lūgta veltīt 27. maija vai
3. jūnija dievkalpojuma kollekti Kopba-
zuņīcas darbam, lai saglabātu šo vienību.

Laipni lūdzam piedalīties 3. jūnija di-
evkalpojumā (Trīsvienības svētdienā) un
atbalstīt mūsu plašo darba lauku!

ZIEDOJUMI MĀSU DRAUDZĒM

M. Endziņš-Black, R. Gernatovska \$30, M. Lasmanis \$100, \$25, M. McPartland \$125, Ā. Zīle \$50

ZIEDOJUMI

ZELMAS KĻAVIŅAS PIEMIŅAI (NERETAS BĒRNU PUSDIENĀM)

I. Gnerlich, S. Gnerlich, B. Repecka, A. & V. Richters, B. & G. Schultz, Ā. Zīle, R. Gernatovskis. **Kopā: \$330**

ZIEDOJUMI

ILMĀRA ĶERSELA PIEMIŅAI

L. Ball, E. Bastjānis, V. Brook, J. & D. Cilnis, Z. Cīrulis, I. & Z. Dižgalvis, I. Galviņa, A. & H. Hofmanis, J. & D. Lejnieks, K. Millers, J. & C. Mitcheltree, J. Nimoy, O. Pencis, M. & A. Schafer, B. & G. Schultz, G. Schwartz, Z. & M. Sekste, D. & J. Shields, P. & V. Simsons, S. Tubelis-Kurmiņš, A. & I. Vallis. **Kopā: \$2475**

ZIEDOJUMI OJĀRA PENČA PIEMIŅAI

A. & H. Hofmanis, K. Millers. **Kopā: \$2280**

LIELDIENU ZIEDOJUMI

E. & A. Avots, A. & H. Hofmanis, V. & A. Vaits, D. & V. Zaķis. **Kopā: \$5735**

Sirsnīgā pateicībā,
Draudzes padome

Sveicam jaunus draudzes locekļus!

Aija un Egīls (John) Avoti

pievienojās mūsu saimei, un draudzes padome ar mācītāju viņus sirsnīgi sveic ar psalmista vārdiem:

*Tevi es piesaucu, Kungs un saku:
«Tu esi mans patvērums,
mana daļa dzīvo zemē!» (142,6)*

Māsu draudzes Latvijā

Paldies visiem, kuŗi atbalsta Neretas trūcīgos bērnus, ziedojot viņu pusdienām katrs pēc savām spējām. Sarakstā pie ziņojumu dēļa baznīcas priekšelpā vēl pievienoti vārdi:

21. Oto un Carol Tūbelis

22. Sigrīda Upenieks

23. Māra un James McPartland

Paldies Helēnai Hofmanei, kas izplatīja informāciju par trūcīgo bērnu vajadzībām un tādējādi sagādājot papildus ziedojumus Neretas bērnu pusdienām. Paldies!!!

Šis mācību gads tuvojas beigām, bērni gatavojas vasaras brīvdienām. Septembrī, kad sāksies jaunais mācību gads, atkal turpināsim svētīgo palīdzības darbu. Esam ļoti pateicīgi, ka mūsu draudzes locekle Silvija Kurmiņa uzņēmies vadīt šo darbu Latvijā. Gaidīsim aprakstus un fotogrāfijas, lai mēs labāk iepazītos ar māsu draudzēm. Vēlam Silvijai labu veselību un izturību!

Anna Ābele

P. S. Radi un draugi, pieminot Zelmu Kļaviņu, nolēma ziedot Neretas trūcīgo bērnu pusdienām. Paldies par šiem mīlestības ziedojumiem, atbalstot mūsu draudzes cēlo mērķi.

Pateicība

Sirsnīgi pateicos visiem par atcerēšanos un līdzjutību mana vīra piemiņas dievkalpojumā – prāvestam Dāvim Kaņepam, Dienvidkalfornijas draudzes pārstāvei Annai Ābelei, DV apvienības priekšniekam Teodoram Lillenšteinam, korporācijas Selonija senioram Jānim Taubem, kā arī dāmu komitejas priekšniecei Lienei Lindei ar palīdzēm par kafijas galdu sadraudzības stundā.

Tas viss man sagādāja mierinājumu un deva spēku šai man tik skumjā dzīves brīdī.

Paldies!

Lonija Dorša

Dear Family and Friends,

For those of you who have heard the news, we thank you all for your support over the last few weeks. For those of you who have not yet heard, we wanted to provide some updates on what has happened so far and also provide a way, for anyone who would like to, to be able to track Marcis' progress in the coming weeks and months. We will try to keep this up to date as best we can.

December 26th, 2006, Marcis began experiencing seizures and was unable to speak. We immediately went to the Massachusetts General Hospital emergency room and, over the course of the next 24 hours, we learned that Marcis' brain tumor had most likely returned.

**Mārcis Braunfelds ar māsu
Māru un māti Maiju Jonkeru
dievnāmā Ņujorkā
pēc kristībām.**

Marcis was admitted to the hospital and they stabilized his seizures and by Friday December 29th, they were able to put him into surgery to try to remove as much of the tumor as possible. Marcis went through an awake craniotomy where they tested his language throughout the surgery in an effort to retain as much as possible of his speech and language cognition. The surgery went well and by that evening, he had many tearful visits to his bedside in the Neuro ICU. The next evening, he was transferred to a regular room and spent the next few days recovering. We had a long week of waiting until our meeting with the Neuro-Oncologist on Friday evening where we finally learned the pathology of the tumor.

Unfortunately, the tumor has upgraded itself from a grade III to a grade IV brain tumor, known as glioblastoma. This is the most aggressive grade and type of brain cancer. So the news was not what we had hoped for, but Marcis continues to be extremely positive and we are hopeful that the treatments will work.

January 8th, 2007, we met with the radiation oncologist and learned that Marcis will be able to have another round of radiation. The plan now is to do radiation and chemotherapy (Temodar) simultaneously and really blast this tumor away! Following six weeks of chemo and radiation, Marcis will get a short break and then he will start six additional

months of intense chemotherapy using a 3-drug combination.

Lots of people have been asking how they can help and we feel very lucky to have so much support around us. Local friends and family have organized their own “meals on wheels” and are delivering food to us regularly. We are also getting help with the kids, which is very much appreciated and we will likely need this for some time to come. As most of you know, Marcis was self-employed and Daiva was at home with the kids, so we are struggling a bit financially to cover all of the medical costs, transportation, etc.

Thank you to our friends who have opened a fund to help us with medical expenses. Finally, we will need all of your hopes and prayers so please continue to pray for Marcis' recovery.

Peace and Love from all of us,
Mārcis, Daiva, Jonas and Aiste

Dienvidkalifornijā katru svētdienu, ap 11.35 (kad parasti piesakām aizlūgumus dievkalpojumā) visi lūgim Dievu vai nu mājās, vai kopīgi baznīcā par Mārča izveseļošanu!

nogrieziet šeit!

Man ir iespēja ziedot Mārča Braunfelda ārstniecības labā. Pievienoju savu ziedojumu par:

\$500 _____ \$200 _____ \$100 _____ \$50 _____ \$25 _____ citu summu _____

čekus izrakstīt un nosūtīt:

Braunfelds Medical Fund
c/o Taupa Lithuanian Federal Credit Union
P.O. Box 95 South Boston, MA 02127
Tālr.: 617-269-1450

Dievs lai svētī katru dāvanu un dāvanas devēju!

Jauniešu darbība

Aleksa Filbrika (Alex Philbrick), Dana un Grants Purmaļi un viņu vecāki gādājuši, lai pēc dievkalpojumiem varam pakavēties un patērēt, iedzerot kafiju un mīlojoties ar virtuļiem. Paldies viņiem par saldumu sagādāšanu! Paldies visiem ziedotājiem!

Martā un aprīlī mēs rīkojām līdzekļu vākšanas akciju, pārdodot *Little Caesars Pizza kits* draugiem un paziņām. Šīs akcijas ienākumi pārsniedza \$300. Sirsnīgs paldies atsaucīgajiem pircējiem! Šie ienākumi daļēji segs izbraukuma izdevumus, un draudzes budžetā jaunatnes darbam būs vairāk līdzekļu, lai jauniešiem būtu iespēja mācīties vasaras vidusskolās, bērniem piedalīties nometnēs.

Šovasar seši jaunieši pieteikušies stipendijām Vasaras vidusskolas Kurša apmeklēšanai, jo viņi vēlas pavadīt vasaru latviskā vidē un sabiedrībā.

SANDIEGO LATV.
EV. LUT. DRAUDZE
Mācītājs Dāvis Kaneps
611 Pruitt Drive
Redondo Beach, CA 90278
tālr.: 310-621-9572

Grace Lutheran Church

3993 Park Boulevard, San Diego, CA 92116

**3. jūnijā plkst. 3.00 tautas sēru dievkalpojums;
pēc dievkalpojuma kafijas galds**

**Jūlijā un augustā dievkalpojumu nebūs
Sandiego latv. ev. lut. draudzes priekšnieks:**

Jānis Legzdīņš

4576 Mississippi St. #6, San Diego, CA 92116;

Tālr.: 619-299-3624; e-pasts: janis@legzdins.com

Dāmu komiteja:

Maiga Bērziņa, tālr. 619-702-8077

Antra Priede, tālr. 619-225-0817

Aida Zilgalve, tālr. 760-439-9847

Kasieris: Jāzeps Vingris

3627 32nd Str, Apt 4 San Diego CA 92104

**Lūdzam draudzes nodevas un ziedojumus
rakstīt uz J. Vingris vārda un nosūtīt viņam**

www.sandiegodraudze.com

www.sandiegodraudze.us

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CALIF. 90039-3704

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
Permit No. 78
NORTH HOLLYWOOD, CA

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

B nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs.

Nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 200_ . gadu\$ 25.00

Biedru nauda ģimenei – \$40

Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!)

(nevajadzīgo svītrot)

**Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.**

Nosūtu abonēšanas maksu par 200_ . gadu\$ 35.00

Esmu students. Vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 200_ . gadu\$ 5.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ _____

Kopā \$ _____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

Š nozīmē «students»; P nozīmē «paraugksemplārs».

Čekus lūdzam rakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO CALIF., un nosūtīt:

Mr. Janis Taube, 1700 Malcolm Ave, #101, Los Angeles, CA 90024

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības informācijas tālrunis: **323-663-6267**

Nama tālrunis: 323-669-9027

Dienvidkalifornijas latviešu nams atrodas Losandželosā, 1955 Riverside Drive, un sasniedzams ar 93. autobusu